

Житно Зърно

БР. 7-8 ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1940

СЪДЪРЖАНИЕ:

Georg Nordmann. Д-ръ Ел. Раф. Коенъ. П. Маневъ. Боянъ Боевъ. Буча Бехаръ Д-ръ М. Константиновъ. N. Боянъ Боевъ. д-ръ И. Стр. П. М. Изъ нашия животъ: Боянъ Боевъ — Витошки разговоръ съ Учителя. G. N. Недѣлчо Олга Славчева Д. А., S. и A. — Стихове. Отзиви, вести и книгопись Du Maître:	Реалното въ живота. Георги Радевъ На приятеля въ вѣчността Георги Радевъ Георги Радевъ — личностъ и дѣло. Георги Радевъ. Провинцията и Георги Радевъ. Мирътъ и свободата. Национализмътъ въ нашата съвременность. Нови насоки на биологията. Физико-метафизичното въ медицината. Астрология. По колелото на зодиака. Дева. Житно Зърно. — Стихове. Une demi - heure par jour.
--	---

SOMMAIRE

Georg Nordmann. D-r El. R. Cohen. P. Manev. B. Boëv. B. Béhar. D-r M. Konstantinov. N. B. Boëv. D-r J. Str. P. M. De notree vie. G. N. Nédeltcho: Olga Slavtcheva, D. A., S. et A. — Vers. Echos, nouvelles et livres nouveaux. Du Maître:	Le Réel dans la vie. Georges Radev. A l'ami dans l'Eternité: Georges Radev. Georges Radev — personnalité et oeuvres. Georges Radev. La province et Georges Radev. La paix et la liberté. Le nationalisme en notre temps. Les nouvelles voies de la biologie. Eléments physiques et métaphysiques de la médecine. Astrologie B: Boëv. Entrétien avec le Maître au Vitoche. La Roue du Zodiaque. la Vierge. Grain de blé. — Vers. Une demi - heure par jour.
---	---

ЖИТНО ЗЪРНО



ГОД. XIV.

БР. 7—8.

Реалното въ живота

Животът трѣбва да се разглежда такъвъ, какъвто е. Всичкитѣ хора сж дошли на земята да се учатъ. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ ученieto. Най-първо човѣкъ трѣбва да се освободи отъ кривитѣ разбира-ния, които има. Изучава човѣкъ единъ предметъ или нѣкаква наука, но следъ време не е доволенъ, не му харесва предметътъ. Художникътъ рисува една картина, но следъ време и той не е доволенъ отъ картината. Музикантътъ свири нѣкои музикални парчета, но после и той не е доволенъ отъ свиренето. Каквото и да започне човѣкъ, въ края на краищата ще се отегчи. Това виждаме днесъ, понеже знанието, което човѣкъ учи, не е въ състояние да го приложи и не вижда реалнитѣ му резултати. Знанието, което човѣкъ изучава, трѣбва да му допринесе нѣщо. Ако то не стане частъ отъ неговия умъ, човѣкъ не може да се ползува отъ него. Доброто и силата трѣбва да станатъ частъ отъ човѣка, за да може той да се ползува отъ тѣхъ. Човѣкъ може да се ползува само отъ онова, което влиза въ съгласие съ неговитѣ сили, съ неговия организъмъ. На земята човѣкъ е дошълъ да се учи да стане силенъ, но преди това той трѣбва да стане уменъ.

Човѣкъ може да постигне това, което мисли. Мисълта трѣбва да бѣде интензивна, за да бѣде постижима. Запримѣрь, човѣкъ иска да бѣде здравъ. За да бѣде здравъ, трѣбва интензивно да вѣрва, че може да бѣде здравъ. Физическиятъ свѣтъ е мѣсто, дето се опитватъ нашитѣ мисли, реални ли сж или не. Ако мисълта на човѣка е реална и интензивна, той всичко може да направи. Само при реалната и интензивна мисълъ Христовитѣ думи, че каквото човѣкъ намисли, може да го направи, сж вѣрни. Съ такава мисълъ човѣкъ и планини може да премѣства. Когато се говори за премѣстване на планини, се разбира планини на мѣнотии. Нѣма мѣнотия, която човѣкъ да не може да премѣсти. Една мѣнотия може да е голѣма колкото планина, но съ мисълта и тя може да се премѣсти.

Една мисълъ, която е проникната отъ любовъ, е силна. Когато говоримъ за любовта, разбираме, че е начало на живота. Тя е проявление на съзнателния животъ. Любовта е основа навсѣкжде въ живота. Ако любовта сжествува въ всичкитѣ мисли на човѣка, ако любовта сжествува въ всичкитѣ негови чувства и постѣпки, той всичко може да постигне. Ако човѣкъ не постига всичко, показва, че не е уменъ. Той не трѣбва да се спѣва отъ прѣчкитѣ и мѣнотии въ живота, защото мѣнотии самъ ги създава. Мѣнотии сж както капкитѣ.

Докато падатъ капка по капка, не могатъ да направятъ пакостъ. Събератъ ли се на милиарди заедно и влѣзатъ въ нѣкой тѣсенъ улей, тогава ставатъ опасни, и причиняватъ пакости. Мжнотиитѣ не трѣбва да ги събираме въ тѣсни улей, да ставатъ порои. Такива порои сж желанията на човѣка. Всички хора страдатъ отъ излишни желания. Хората желаятъ много нѣща и при това много бързатъ да ги постигнатъ. Умниятъ човѣкъ желае нѣща, които сж постижими, които му сж потрѣбни. Умниятъ не иска излишни нѣща. Той носи само една дреха, която му е потрѣбна, а глупавиятъ иска много дрехи. Тѣлото на човѣка представя една Божествена дреха, която постоянно се подмладява. Благодарение на постоянната промѣна, която става въ тѣлото, човѣкъ се чувствува здравъ и бодъръ. Ако човѣкъ не знае, какъ да измѣня дрехата си, той остарява. Човѣкъ въ тѣлото си представя една жива рѣка, която тече. Водата, която тече, сжщата ли е? Човѣкъ иска водата да е все сжщата. Като погледне тѣлото си, казва: Какво стана съ моитѣ брѣгове? Разкопаха се. Ако е уменъ, човѣкъ ще се учи по разкопанитѣ брѣгове и ще използва останената калъ на дъното на рѣката. Нѣма да мисли, че е остарѣлъ. Остаряването произтича отъ дисхармонията между мислитѣ и чувствата. Човѣкъ остарява, понеже чувствата и мислитѣ му постоянно се каратъ—нѣма съгласие между тѣхъ.

Не трѣбва да очакваме помощъ отъ мисли, които не могатъ да ни помогнатъ, и отъ чувства, които не могатъ да ни стоплятъ. Казватъ за нѣкого, че има студени чувства. Когато въ човѣка мисълта вземе надмощие, чувствата ставатъ студени. Когато чувствата взематъ надмощие, мисълта става топла. Това е несѣответствие между мислитѣ и чувствата. Въ чувствата всѣкога трѣбва да присѣтствува топлината, а въ мислитѣ всѣкога трѣбва да присѣтствува свѣтлината. Има едно сѣответствие между свѣтлината и топлината. Никога топлината не трѣбва да прави мислитѣ топли. Никога свѣтлината не трѣбва да прави чувствата свѣтли. Топлината е вътрешната свѣтлина на чувствата, а свѣтлината е външната топлина на мисълта. Топлината е вътрешната любовъ на чувствата, свѣтлината е външната любовъ на мислитѣ. Тѣ като се съединятъ, образуватъ Божествения свѣтъ. Значи, вътрешната топлина и външната свѣтлина, съединени въ едно, образуватъ Божествения свѣтъ. Дето има свѣтлина, тамъ всѣкога има най-хубавата топлина. Въ Божествения свѣтъ топлината и свѣтлината сж еднакви. Човѣкъ може да обича другитѣ хора само тогава, когато свѣтлината е дреха на ума му и топлината дреха на сърдцето му. Този е пѣтътъ, по който могатъ да се реализиратъ човѣшкитѣ стремежи.

Ние на земята имаме задача да добиемъ вѣчния животъ и да се освободимъ отъ смъртъта. За да се освободимъ отъ смъртъта, ние трѣбва да воюваме. Природата употребява войната като последно срѣдство, за да постигне една целъ. Когато е употребила всички срѣдства и методи и не е могла да постигне целъта, тогава войната иде. Въ свѣта смъртъта и животътъ се борятъ. Въ тая борба смъртъта всѣка година завлича по 35 милиона души, а животътъ внася по 40 милиона души. Въ края на краищата борбата ще бжде въ полза на живота. Животътъ ще победи. Подобна борба има и въ нашитѣ мисли и чувства. Низшитѣ мисли се борятъ съ висшитѣ. Законътъ е, че висшето трѣбва да подчини низшето и висшето трѣбва да възпитава низшето. Мисълта

е като огънь пояждащъ, който изгаря всичко излишно. Сега ние всички сме на бойното поле и трѣбва да бждемъ герои. Като умираме, да бждемъ герои, и като живѣемъ, да бждемъ герои. Има една война, въ която всѣки единъ отъ насъ участвува. Въ тази война всѣки, който победи смъртъта, ще бжде свободенъ. Който не е победилъ, има още да воюва. Христосъ казва: „Който победи докрай, той спасенъ ще бжде“. Нѣкои искатъ другитѣ да воюватъ, да победятъ, пъкъ тѣ да получатъ само благата. Човѣкъ трѣбва да бжде силенъ да воюва въ свѣта. Той трѣбва да воюва, за да спечели живота. Любовта е достояние само на онѣзи, които побеждаватъ въ живота. Любовта е разбрана отъ силнитѣ. Слабитѣ само се ползуватъ отъ нея. Законътъ на любовта изисква жертви. За да получи любовта, човѣкъ трѣбва да бжде готовъ да пожертвува всичко. Съвременниятъ свѣтъ се нуждае отъ хора, които сж калени въ любовта. Въ любовта човѣкъ нѣма никакви страдания. Никаква сила въ свѣта да не е въ състояние да го разколебае. Това е любовъ. Умътъ на човѣка трѣбва да е каленъ въ мъдростта, та каквито мъчнотии да дойдатъ, да не могатъ да го разколебаятъ. Човѣкъ трѣбва да бжде каленъ въ истината, за да дойде благо въ него. Ако той не се кали въ Божията любовъ, ако не се кали въ Божията мъдростъ и въ Божията истина, той не може да се ползува отъ тѣхъ. За да бждатъ мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ хармонични, тѣ трѣбва да бждатъ проникнати отъ Божията любовъ. Тя е потикътъ въ живота. Божествената любовъ се изявява въ цѣлото Битие отъ най-голѣмитѣ глѣбини до най-голѣмитѣ висини.

Най-първо човѣкъ трѣбва да изучава любовта. Тя е първото отдѣление, което трѣбва да завърши. Второто отдѣление е изучаване на мъдростта. Третото отдѣление е изучаване на истината. Когато изучи тия три отдѣления, човѣкъ ще постѣпи въ четвъртото отдѣление, където ще изучава изпълнението Волята Божия.

* * *

Georg Nordmann

Георги Радевъ

Колко е трудно да се обхване съ погледа на единъ само човѣкъ необхватната многосложность на нѣчий човѣшки животъ! Трудно е, защото ние всѣкога виждаме и наблюдаваме върхния слой на нѣчие битие, безъ да имаме всѣкога възможность да проникнемъ поне за мигъ въ оная свѣтиня на душата, кждето, въ сжщность, протича истинското сжществуване.

Ще се помжча да изрисувамъ съ твърде бѣгли и крайно бледи линии образа на единъ нашъ отминалъ братъ, който образъ ние сега трѣбва да повикаме наблизю и да му отдадемъ нашата размисль, нашата непресъхваща обичъ, а може би и легналата въ сърдцата ни скръбъ по него, защото нека си призная, скръбъта, която ни посещава дори и на една желѣзопжтна гара при заминаването на любимъ човѣкъ, не може да не посети сърдцата ни сега, когато единъ отъ най-първитѣ приятели и работници за свѣтлината отмина въ тайното, велико и безответно за насъ царство на отвлдното сжществуване.

Спомнямъ си ясно минутата, когато презъ 1921 год., въ единъ прекрасенъ дворъ на градъ Търново, дворъ сѣйналъ отъ блѣсъка на бѣли премѣни и отъ възторга на едно множество, пълно съ чиста жажда за свѣтлина, азъ стиснахъ наблизю до сѣнчестата чешма за първи пжтъ ржката на единъ строенъ, кждрокосъ младежъ, чиято гъвкава походка и музикаленъ почти говоръ ми направиха голѣмо, незабравимо впечатление.

Въ тая минута не подозирахъ, колко сърдечна и братска ще бжде дружбата ми съ него и колко време ще бжде той спжтникъ въ моя животъ. Изъ день въ день качествата на тоя рѣдкъ по интеллигентность младъ човѣкъ ме завладѣваха и ми импонираха все по-силно и по-силно. Въ дълги проникновени разкази той ме посвещаваше въ тайнитѣ на своята любима небесна наука — астрологията, съ която азъ винаги го свързвахъ. Словото му бѣ геометрично, свежо, съ изящень стиль, съ гъвкава грациозность, съ трепетенъ усѣтъ за естетика. Оттогава и до сетнитѣ дни, когато го бѣ обхванала коварната немощъ, за мене е бивало неизмѣримо удоволствие да беседвамъ съ него, защото азъ винаги се потапахъ въ естетиката и брилянтното изящество на думитѣ, както и въ необикновената проникваемость на неговата остра като стрела мисль.



Въ моето съзнание Георги Радевъ — нашиятъ Жоржъ — се очерта като всестранно надарена личностъ, защото тънкиятъ му, понѣкога благородно строгъ критерий за философия, художество и музика, неговиятъ звънещъ френски езикъ, английскитѣ му и нѣмски преводи, които сж не по-лоши отъ всѣки познатъ у насъ преводъ, изисканитѣ уроци по латински езикъ, които той преподаваше на ученици и студенти, караха всѣки, който идваше въ контактъ съ него, да чувствува единъ необикновенъ човѣкъ.

Не много следъ началото на моята дружба съ него, сждбата ни постави единъ до другъ на университетската скамейка. Като че виждамъ и сега позата на моя съседъ, въ която той неподвижно и унесено следѣше любимитѣ за него науки. Помня блестещитѣ му экзамени и като че чувамъ тихото скрибуцане на молива, подъ острието на който върху бѣлата хартия оставаха равни и съвършени въ красота и изящество букви, чертежи и символни знаци.

Все пакъ, тия качества човѣкъ би могълъ да намѣри отчасти и другаде, но онова, съ което той бѣ най-цененъ, най-скъпъ, това е неговата любовъ къмъ великата истина, неговата жажда да знае, неговата твърдостъ и решение да отдаде живота си изцѣло като синъ на величината за великото и безмълвно дѣло на свѣтлитѣ избраници, които работятъ за новото царство на обичьта и мира върху земята. Той копнѣеше да стане ученикъ на своя учителъ, ученикъ на Христа, на Любовта.

Предъ мене сега стоятъ безкрайнитѣ, окжпани въ слънце полета на приморскитѣ южни равнини. По тия поля се люлѣятъ зрѣлитѣ златни класове на една богата жетва. Една група младежи отъ осемъ души въртятъ сърповетѣ, прибиратъ снопитѣ, пълнятъ хамбаритѣ. Наблизо край насъ работи и той, жилавъ и мургавъ отъ яркото слънце. Ние правѣхме единъ привидно наивенъ опитъ да създадемъ моделъ на братски комуналенъ животъ. Резултатитѣ отъ тоя опитъ ние отнесохме въ душитѣ си. Тогава чакъ се опознахме, а нашитѣ тихи разговори въ смълчания дворъ, надъ който като гроздове висѣха лѣтнитѣ съзвездия, ще останатъ като шепнения въ храмъ. Ние спѣхме въ ржжена слама, въ прости сайванти, но сънищата ни бѣха приказни царства, кждето ние гонѣхме бѣлата птица на единъ високъ идеалъ, еднакво влюбени въ него, както не сме били влюбени никога въ своя животъ. И въ свободнитѣ часове, следъ като изпѣвахме нашитѣ пѣсни, следъ като напѣвахме душитѣ си съ слънце — той — кждрокосиятъ, мургавъ жътваръ, — вземаше въ ржка молива и потѣваше отново въ царството на любимитѣ си звездни свѣтове, чийто символи тълкуваше съ желание да възкреси, както той казваше, една забравена наука.

Ето и една надвиснала зима. Навънъ лежатъ дебели снѣгове. Мълчание обвива свѣта. Младежитѣ, оставили ниви, градини и широкитѣ хоризонти на равнината, сж събрани отново за университетскитѣ занаятия. Спомнямъ си тая зима, въ саитѣ на бащината ми къща. На печката ври чайникътъ, презъ завеситѣ на облацитѣ надница залутано зимното слънце, а ние въ нѣкаква родилна тревога сме напрегнали мисълъ. Най-после единъ извика: Да го наречемъ „Житно зърно“. То е хубаво, малко, но расте, крепне и се умножава. И стана любимото списание центъръ, фокусъ, който събира вече четиринадесетъ години уси-

лията на мнозина, докато най-после то остана почти на ръцете на Жоржъ и до сетния денъ, когато по неговата любима заглавка премина една скръбна сѣнка, а може би е капнала нѣкъде и нѣкоя сълза. . .

Трудно е да се говори за първитѣ отъ тия, които поеха нагорнището, поеха служението, поеха святия пжтъ. Думитѣ сж малки, бледи знаци, немошни символи на нашата обичъ, тжга или възторгъ! Достатъчно е да споменемъ само неговото име, името на Жоржъ, и всѣки ще го почувствува, защото той бѣ съ всички близъкъ, на всѣкиго бѣ скжпъ и приятенъ.

Той отмина, но отворете страницитѣ на „Пжтътъ на звездата“, неговиятъ мисловенъ и художественъ шедьовъръ, и вие ще застанете лице срещу лице съ Жоржъ. Зачетете, и вие що го почувствувате въ цѣлото му богатство и финесъ.

Обикналъ фанатично планината, той тамъ завърши земния си пжтъ. На планината, кждето, седнали край буенъ огънь, пѣхме подъ тържественото мълчание на звездитѣ, планината символъ на нашия пжтъ — планината едната наша радостъ. . .

Умре ще кажатъ хората! Отмина си по своя пжтъ, въ великото царство, за кждето смъртта е само тжжна порта, ще кажемъ ние.

И тъкмо сега! Свѣтъ е раздрусанъ отъ основи. Безъ идеали, безъ надежда и радостъ хората ще подирятъ новъ пжтъ и нови хоризонти. Уморени отъ ужаситѣ на кървавитѣ борби, изморени и изтощени отъ безпжтица, човѣцитѣ ще подирятъ, може би небесната утѣха, пжтътъ къмъ себе си. Въ тия изключителни времена умътъ и перото на такива като него, които можеха да превеждатъ на лекъ, приемливъ и красивъ езикъ словото на мъдростъта, бѣха най-потрѣбни, защото сѣга е времето, когато жетвата ще стане богата, а работниците сж малко.

Съ тия най-леки и бледни линии азъ искамъ да извикамъ образа и душата на нашия обиченъ приятелъ и братъ, къмъ който образъ и душа да отправимъ потока на своята обичъ, за да блесне тя като свѣтильникъ на пжтя му, една малка частица отъ който пжтъ той премина между насъ. Не ми се иска да кажа, че си отиде за винаги!

Спомнямъ си думитѣ на Надсона:

Той умре, но той живѣе,

Жертвеникътъ е сломенъ, но огънятъ блести,

Разбита е арфата, но акордитъ ѝ още звучатъ!

Д-ръ Ел. Раф. Коенъ

На приятеля въ вѣчността Георги Радевъ

До насъ дойде малка вестъ, че на висока планина ти напусна своето физическо тѣло. Хиляди подобни вести се четатъ постоянно. А напоследъкъ мозъкътъ на човѣка е изпълненъ отъ мисълта за стотицитѣ хиляди, които поради капризитѣ на човѣшкото безумие падатъ по бой-



G. Radew

нитѣ полета въ западна Европа. Свѣтътъ за тѣхъ ще си спомни съ чувство на почитъ и достойнство: тѣ паднаха за родината, тѣ паднаха на поста си като войници. Ала и ти, приятелю нашъ, напусна нашитѣ физически редове като войникъ на поста си. Ти не спрѣ до последния си земенъ мигъ да работишъ въ полето на оная свѣтлина, отъ която човѣчеството има най-много нужда, днесъ повече отъ всѣкога. Ние виждахме отдавна, пъкъ и самъ ти го знаеше, че дългогодишната болезнь руши постепенно твоето земно тѣло, съ което бѣ призованъ да работишъ тукъ долу. Нашитѣ добри мисли, нашитѣ хубави намѣрения и отношения къмъ тебъ не можаха да ти помогнатъ. Имаше нѣщо пропуснато отъ време, когато се е ковала твоята настояща земна сждба,

И този пропускъ не можа да се запълни. Той докара така скоро твоя последенъ земенъ день . . .

Не затова, защото ние сме убедени и знаемъ, че човѣкъ, неговото истинско азъ не умира; не затова, защото ние знаемъ, че човѣкъ е вѣченъ и съ смъртъта на физическото тѣло не се свършва съ него, ние не чувствуваме, че ти си ни напусналъ. Ние не може да го чувствуваме и поради простото обстоятелство, че когато ти затвори очитѣ си на земята, ние бѣхме далечъ отъ тебъ, чисто физически. Има единъ психологиченъ законъ, споредъ който човѣкъ все не може да възприеме нѣщо за вѣрно, докато не го види, не го чуе, не го пипне. Поради този простъ законъ, ние сме предразположени да мислимъ, че ти не си ни напусналъ физически. Ние все очакваме, че ти пакъ ще се върнешъ при насъ отъ дългото си пѣтешествие изъ Родопа, отъ кждето дойде вестъта, че ти си оставилъ тѣлото си тамъ. — — — — —

Ти напусна земята, остави своето физическо тѣло като войникъ на поста си. Ти умрѣ физически по планински висини, което добава на твоя творчески духъ, който винаги обитаваше висинитѣ на човѣшкия умъ. Не бѣ лека твоята задача на земята. Ти я понесе достойно въ живота като доблестенъ войнъ, като работникъ неотклоняващъ се отъ службата си. За насъ ти си винаги добриятъ работникъ, войникътъ на поста си. И отъ тукъ е голѣмото ни почитание къмъ тебъ. Отъ тукъ е възхищението ни отъ тебъ.

Приятелю, ти не се нуждаешъ отъ надгробни речи и паметници. Ти остави едно дѣло задъ себе си на земята. То е най-красноречивото слово, най-хубавата паметна плоча за тебъ. Ние знаемъ, ти не обичаше славолубията. Ти направи много нѣщо, безъ да знаятъ другитѣ. И твоето мѣсто е въ списъка на мнозината, които всички почитатъ, но които оставатъ неизвестни за свѣта, за многолюдието. Ти си отъ „незнайнитѣ войни“, чиято слава е слава за всички. Такъвъ бѣ твоятъ земенъ пѣтъ, такава бѣ волята на Провидението! Ти живѣешъ отново между насъ, макаръ и захвърлилъ вехтата си земна дреха. Тя принадлежи на земята. А намъ принадлежи духътъ. Ти живѣешъ съ духа си при насъ и съ насъ.

Приятелю нашъ, нека твоятъ духъ, който е вѣчно живъ, който счита всичко на земята за мимолѣтно и не абсолютно най-важно, ни позволи да кажемъ нѣколко думи за твоя настоящъ краткъ земенъ животъ, за твоята тѣлесна дреха, за нѣщо отъ твоето дѣло. Нека това, което духътъ ти ни продиктува да кажемъ за тебъ, да не бжде като надгробна речъ, но като изразъ на живия опитъ на единъ творчески животъ на земята, като назидание за насъ и поколенията.

* * *

Георги Радевъ бѣ човѣкъ крайно оригиналенъ, сир. човѣкъ, който веднага се отличавахе измежду другитѣ. „Личенъ измежду мнозина“, да използваме думитѣ на мждреца, създателтъ на „Пѣсенъ на пѣснитѣ“. Бѣ тънъкъ, съ срѣденъ ръстъ, съ мургава кожа, винаги розово обагрена по бузитѣ. Косата му бѣ кестенява до възчерна. Очитѣ му ярко кафяви, съ погледъ устременъ нѣкъде въ далечината, дълбоко проникателенъ. Рѣцетѣ му бѣха нѣжни, тънки, но мъжествени. Най-характерното въ неговото физическо тѣло бѣ устройството на главата му

Той бѣ долихокефалъ — дългоглавъ типъ, съ дълга ось на главата между темето и издадената напредъ възостра брадичка. Туй, обаче, което правѣше веднага впечатление, бѣ неговото твърде високо чело. Долната частъ на челото — конкретниятъ умъ — у него бѣ извънредно развита. Отъ тукъ и неговитѣ голѣми способности да схваща бързо нѣщата и да ги заучва лесно, безъ никакви затруднения. Основнитѣ жгли на челото му бѣха силно издути. Човѣкъ веднага можеше да съзре неговитѣ голѣми склонности къмъ математика, изчислителнитѣ науки и тънката критична мисълъ. Носѣтъ му, доста дълъгъ и тънъкъ, говорѣше за неговия тънъкъ усѣтъ и вътрешно динамични качества. Ушитѣ му бѣха сръдно голѣми съ разперена горна частъ и почти никаква долна частъ. Тѣ говорѣха за неговия пламъкъ и жаркостъ — той реагираше рѣзко на събитията и нѣщата въ живота. Тѣ говорѣха за неговия жизненъ кредитъ. У него — долната частъ на ушитѣ сведочеха за това — капиталътъ на живота бѣ крайно малъкъ, оскжденъ.

По своя органически видъ той бѣ единственъ човѣкъ въ цѣла София, а може би и въ цѣла България. Има единъ виденъ български художникъ и журналистъ, който има далечна прилика съ него. Походката му бѣ отмѣрена, лека, аристократична. Той гледаше винаги отпреде си и никога въ страна. Ето това сж въ кратце неговитѣ характерни, отличаващи се веднага физически черти. Въ пълна хармония съ всичкитѣ му физически особености бѣ и неговиятъ почеркъ. Той изписваше всѣка буква по отдѣлно, леко. Тѣ бѣха издържани въ продълговата, висока елипса. Пишеше крайно равномѣрно, едро, съ особена красота, и понеже изписваше всѣка буква по отдѣлно, безъ да ги свързва много помежду имъ, когато пишеше ржката, му сякашъ подскачваше като птичка отъ едно мѣсто на друго.

Особенъ бѣ той и въ своя животъ. Животътъ му не можеше да се облече въ опредѣлени норми, закони и граници. И все пакъ, той живѣеше съ свои вътрешни норми, които, макаръ често да влизаха въ противоречие съ нормитѣ на свѣта и другитѣ хора, му даваха типиченъ обликъ и още по-типиченъ животъ.

Основно и гимназиялно образование той доби въ родния си градъ Пловдивъ. Разправятъ, че като гимназистъ билъ единъ отъ първитѣ ученици. Ходѣлъ на училище безъ книги. Въ джоба си носѣлъ една тетрадка, кждето вземалъ стенографски бележки. Като гимназистъ е ималъ голѣмъ интересъ освенъ къмъ класическитѣ и модерни езици, които усвоява превъзходно, още и къмъ литературата и изящнитѣ изкуства, предимно музиката. Тогава още се запознава съ окултизма и новото учение, на които остава вѣренъ и достоенъ работникъ до последния частъ на своя земенъ животъ.

Въ София презъ 1919 г. записва първоначално химия, а следъ първия семестъръ се прехвърля да следва математика, която завършва презъ 1924—25 год. Следъ това записва и физика, безъ да вземе изпититѣ. Като студентъ той бива единъ отъ първитѣ. Може би биха му дали мѣсто да работи въ Математическия институтъ при Университета, ала той, вѣренъ на своя характеръ, се отдалечава скоро отъ университетскитѣ сръди. Като куриозъ и указание за неговата независимостъ и самобитностъ представя фактътъ, че той до последния день не е взелъ университетската си диплома. Той не учй за диплома и за служебни

постове! Следването му бѣ, за да добие знания. Той ги доби преизобилно. И се отказа доброволно отъ облагитѣ, които добитото университетско знание можеше да му даде. Той бѣше работникъ, свободенъ работникъ, но не служащъ — въ чиновнически смисълъ на думата.

Животътъ на Жоржъ, така го наричахме ние, презъ университетскитѣ години и следъ тѣхъ до последния му день, бѣше твърде интензивенъ и плодоносенъ. Той учи математика, и макаръ да бѣше подготвенъ за висша научна дейность, работи сравнително малко въ тази областъ. Работилъ е за себе си и всичко ще да е останало недовършено. Най-голъмо поле за работа за него бѣ списание „Житно Зърно“. Той бѣше единъ отъ основателитѣ и главно единъ отъ първитѣ му редактори. Той остана стълбъ на списанието въ течение на цѣли седемнадесетъ години отъ основаването му — отъ лѣтото 1923 година до лѣтото 1940 година. Списанието излиза сега въ 14-та годишнина. Презъ това дълго време Жоржъ бѣ считанъ винаги за първи измежду насъ. Много приятели минаха презъ редакционния комитетъ на списанието, но Жоржъ остана винаги вътре като стълбъ. Може да се каже, че той бѣше се срасълъ съ списанието и въ него намираше главното мѣсто, кждето да приложи своитѣ интелектуални способности и сили. Първата му статия бѣ озаглавена „Езикътъ на природата“ и излѣзе още въ първия брой на списанието презъ януарий 1924 година. Последната излѣзе въ кн. 6 отъ XIV година презъ юний т. г. Голѣма частъ отъ статиитѣ, печатани въ списанието, излѣзоха презъ миналата 1939 год. въ една обща книга „Пътътъ на звѣздата“. Статиитѣ, които Жоржъ е писалъ въ „Житно Зърно“, засягатъ най-различни теми, предимно изъ областъта на науката и живота, разгледани въ свѣтлината на окултизма и новото учение. Тѣ сж написани изящно, съ вещина и образно, Най-ценното въ неговата мисълъ и стилъ бѣха образността и сравнителнитѣ му способности. Въ това отношение бѣше рѣдккъ писателъ.

Въ Житно Зърно освенъ тѣзи — да ги наречемъ общи — статии, Георги Радевъ написа редица, закржглени въ себе си и художествено изнесени, статии изъ областъта на окултнитѣ науки — Астрология, Физигномика Характерология, Френология, Хирология и Графология. Отдѣлно отъ всички тѣзи статии, той написа въ списанието другъ единъ цикълъ статии по астрологична типология, изнесени съ заглавия като: Сфера на Сатурнъ, Сфера на Юпитера и пр. Статиитѣ отъ този цикълъ сж красиви, просто музикални илюстрации на човѣшки типове, така както Астрологията ги символизира въ планетни типове. Тѣ сж цененъ обектъ за издаване въ отдѣлна книга.

Единъ другъ крайно интересенъ цикълъ статии, писани отъ *Георги Радевъ* въ списанието, е цикълътъ върху темата: „Жената въ Евангелие“. Това е една серия статии, крайно интересни, високо художествени и проникновени. И този цикълъ представя цененъ обектъ за издаване въ отдѣлна книга.

Неговото дѣло въ Житно Зърно не се свършва съ това. Голѣма е работата му върху беседитѣ на Учителя. Съ дни и съ седмици се ровѣше той въ тѣхъ и събираше бисери. Съ присжщата му похватность и ненадминатъ усѣтъ да подрежда, той събираше однородни мисли и пасажии отъ беседитѣ, засѣгащи опредѣлени теми. Така се родиха всички статии отъ отдѣла „Учителътъ говори“, които въ последствие се

издадоха въ отдѣлна книга подъ същото заглавие на български, френски, руски, латвийски и есперанто. Тѣзи изящни статии, тѣзи великолепни симфонични откъси отъ великата мисълъ на Учителя върху Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Доброто и пр. и пр. можеха да бждатъ събрани отъ човѣкъ съ подобенъ литературенъ похватъ, какъвто имаше Жоржъ. Книгата на Учителя: „Животъ за цѣлото“, която излѣзе на български и на френски, представя първитѣ статии отъ редица броеве на Житно Зърно. Тѣзи статии представятъ сжщо еднородни и сравнително еднотемни мисли, извадени отъ близки по време на самия брой на списанието беседи. Тѣ не сж обикновени резюмета на дадени беседи. Тѣ сж еднородни мисли или по-право мисли, изказани върху единъ или нѣколко свързани помежду си въпроси, взети обикновено не само отъ една, но отъ нѣколко близки по дати беседи и сглобени въ едно цѣло. Така тѣзи статии запазиха изцѣло онази звучностъ и красота, която е присжща на Словото на Учителя.

Говорейки за това, което Жоржъ извърши въ списанието въ връзка съ беседитѣ на Учителя, не трѣбва да се забравя да се спомене още за редицата символични приказки отъ беседитѣ, които той взе и преразказа въ сбита майсторска форма и речъ. Това е въ кратце литературната работа, която Жоржъ изнесе въ сп. Житно Зърно. Тя не е малка работа. Едно голѣмо дѣло, погълнало цѣли 17 години! —

Къмъ Житно Зърно Жоржъ има и други заслуги — тѣ сж въ кръга на неговото издаване и администриране. Житно Зърно е едно безвъзмездно идейно дѣло. Въ него всички работятъ всичко — пишатъ, грижатъ се за печата, за администрацията, за експедицията му, за събиране на абонамента му. Така Житно Зърно е постоянна рожба на тия, които го възглавяватъ. Жоржъ бѣше измежду най-преданнитѣ всеотранни служители на списанието. Той бѣше едно звено, около което се центрираха нѣщата.

Макаръ Житно Зърно да бѣше неговата срѣдищна работа, отъ европейската война насамъ Жоржъ направи редица преводи, а издаде и нѣкои собствени книги. Като оставимъ настрана една малка книжка върху четвъртото измѣрение, която преведе непосредствено следъ голѣмата европейска война, други по-крупни преводи сж три книги по окултни вауки, именно: Хирология отъ *Вреде*, Физиогномика отъ — *Дюрвилъ* и Астрология — отъ *Сефариалъ*. почти единствени издания на библиотека „Водолей“. Последната бѣше изключително дѣло на Георги Радевъ. Остана, обаче, въ ржцетѣ на други хора, понеже Георги нехаеше по отношение на материалнитѣ работи. За книгоиздателство „Посрѣдникъ“, преведе въ началото на изтеклото десетилѣтие разкошната биография на Ганди, написана отъ *Роменъ Роланъ*. По-сетне той преведе и издаде на свои разноси три отъ най-хубавитѣ книги на *Бо-Инъ-Ра* — „Книга за Живия Богъ“, „Книга за човѣка“ и „Книга за Отвѣдния свѣтъ“. Къмъ преводитѣ, които даде, трѣбва да се отбележи още като голѣмо дѣло и преводътъ на голѣмия окултенъ романъ отъ видния английски писател *Булверъ-Литонъ* — „Занони“. Първата премия, която сп. Ж. Зърно даде на своитѣ читатели, бѣ книгата отъ *А. Осборнъ* — *Иивсъ* — „Лѣкуване чрезъ цвѣтнитѣ лъчи“. Тази малка книжка е рѣдко ценна и може би единствена по рода си въ свѣтовната литература. Жоржъ имѣ щастливата идея да прибави къмъ края една глава върху символиката на

цвѣтнитѣ лъчи отъ Учителя. Тази глава представя сжщо така събрани отъ беседитѣ мисли по този въпросъ и подредени изящно.

Една втора премия, която сп. Ж. Зърно даде, това бѣ собствена книга на *Георги Радевъ* — „Лица и души“. Това сж редица характерологични картини и паралелизации на известни голѣми свѣтовни личности. Официалната критика се отзова за тази книга твърде ласкаво.

Не бива да се пропусне неговата малка книжка „Живитѣ сили на слънцето“, която претърпѣ две издания.

Въ последно време той даде разкошния преводъ на книгата на *Роменъ Роланъ* — „Жанъ Жакъ Русо“, която излѣзе като № 1 отъ библиотека „Безсмъртни мисли“. Последната му преводна работа бѣ съветската графология отъ *Инсаровъ*, която е подъ печатъ.

Не може да се обгърне всичката литературно-преводаческа работа на *Г. Радевъ*. Освенъ споменатото, сигурно има още доста направено отъ него, което се намира по разни вестници и списания (предимно окултни) въ страната и въ чужбина. Като се има предвидъ, колко голѣма работа е това, самъ да преведешъ, напишешъ и издадешъ съ всичкитѣ му финансови перипетии, коректорски главоболия и пр., ще се разбере, какво грамадно дѣло е извършилъ Жоржъ въ своята двадесетъ годишна книжовна дейность. Голѣма работа бѣ това! Ценна и полезна за окултната книжнина въ България бѣ тя.

* * *

Приятелю нашъ, съ позволенieto на твоя творчески духъ изнесохме въ сбити линии нѣщо отъ това, което ти извърши тукъ на земята. Ти не се нуждаешъ отъ това. Твоето дѣло не се нуждае отъ препоръжки. То бѣ дѣло нержкотворно. Твоето дѣло бѣ частъ отъ Божественото дѣло въ България. Затова се осмѣлихме да го обхващамъ въ бѣгли черти. Да остане като назидание на поколенията. Но нека ни бжеде простено да кажемъ нѣколко думи за тебъ като човѣкъ тукъ на земята.

Впечатлението отъ даденъ човѣкъ за разнитѣ хора е напълно различно нѣщо. И все пакъ има нѣщо, което за всички е еднакво. Има известни прояви, които отъ всички хора се схващатъ еднакво. Ти, приятелю, бѣше чувствителенъ човѣкъ, единъ истински умственъ натюрелъ. Високо начетенъ, интелигентенъ, ти лесно схвашаше и най-труднитѣ проблеми на мисълта. Може би затова ти имаше живо чувство за себе си, за своитѣ способности; обаче, предъ Бога, предъ проявитѣ на Божественото ти самъ се считаше скромненъ служителъ. Ти имаше особено чувство предъ хората заради висотата на идеитѣ, които следваше, които се стремѣше да бждатъ твоя плътъ и кръвъ. Ти бѣше крайно самобитна натура. Благодарение идеитѣ на окултизма и на новото, ти бѣше стигналъ до тамъ да имашъ изработено принципно мнение за нѣщата и за въпроситѣ на живота. И умѣеше да държишъ на тия принципи. Затова обикновенитѣ хора не всѣкога можеха да те разбератъ. Ти бѣше войнсвена натура, и често хората попадаха подъ ударитѣ на твоя остъръ словесенъ мечъ. Тѣ сж ти прощавали всѣкога, защото това бѣ въ твоя натюрелъ и ти често се борѣше съ тази твоя черта на характера. Затова понѣкога имаше въ тебъ величави проблѣсъци на толерантность и благородноположеностъ къмъ другитѣ. Тогава ти защищаваше отявлено онеправданитѣ.

Съ пълно съзнание за ценността на своите идеи, ти бѣше готовъ за голѣми жертви. Така ти си подпомогналъ извънредно много млади хора въ тѣхнитѣ учебни занятия, като си имъ преподавалъ безплатни уроци по езици и математика. Който е училъ при тебе, не може да забрави знанията ти и твоя похватъ да преподавашъ. Ти опжти мнозина, които съ перо сж искали да кажатъ нѣщо на човѣчеството. Ти имъ поправяше писанията, и тѣ добиваха другъ обликъ. Тѣзи всички твои ученици ще те помнятъ винаги.

Голѣмо бѣ твоето участие въ живота на Братството. Този животъ, ученичеството на Новото те вдъхновяваха безпредѣлно. Дейно бѣ твоето участие въ съборитѣ, въ класа на младитѣ, кждето бѣхме те избрали зи дълго да бждешъ нашъ представителъ. Ти участвува презъ 1922 год. въ Ачларския, а презъ 1923 год. въ Русенския опитъ за братско общежитие. Това бѣха опити съ голѣмъ импулсъ за новъ колективенъ животъ. Ти бѣше се сродилъ съ всѣка по-голѣма проява на братствения животъ и съ вдъхновение се отдаваше на работа за своя идеалъ, комуто служи съ голѣма преданостъ и умение. Не тѣ разбираха, обаче, нѣкои хора. И отъ тамъ дойдоха за тебъ голѣми горчивини и страдания. Въ срѣдата на своите приятели, въ братствената срѣда ти бѣ въ своята творческа обстановка. И всичко, каквото ти направи на земята, се подхранваше отъ високия идеалъ, отъ високитѣ идеи на Всемирното Братство, на Учителя. Това бѣ ти, това бѣ твоята душа, една животрептяща брѣнка отъ живота на Всемирното Братство въ България.

Въ своя личенъ животъ ти бѣ свелъ нуждитѣ до минимумъ. Ти не чувствуваше нужда да „събирашъ имущество на земята“. Не ламтѣше и никога не мислѣше за пари и богатства. За тебе бѣше важно дѣлото, услугата, която ще направишъ на нѣкого, уроцитѣ, които ще преподадешъ, да му помогнатъ, да му услужатъ.

Много, много пжти сме прекарвали въ колективна работа заедно. Съ пѣсни сме я завършвали всѣкога. И следъ като се създаде добро разположение на духа, ти ни заливаше съ смѣхъ съ твоето хумористично — саркастично представяне на свѣта, на проявитѣ му, на дадени типове хора. Ти се разтваряше тогава, въ тия часове на благоразположение, и се разливаше въ потоци отъ благородна жизнерадостъ. Тия мигове ще останатъ въ насъ като най-хубавитѣ спомени отъ твоя личенъ животъ.

Ти напусна земята. Такава бѣ волята Божия!

Да бжде благословено дѣлото ти, приятелю нашъ! Свѣтълъ да бжде пжтътъ ти въ свѣта на отвждното. Благословенъ да бжде твоятъ творчески духъ!

П. Маневъ

Георги Радевъ — личность и дѣло

Исключителнитѣ времена изискватъ исключителни личности. При кризи, които бележатъ прехода на една епоха въ друга, когато една остарѣла жизнена форма се стреми да продължи съществуването си, като спъне естественото развитие, сж нуждни хора достатъчно чутки, за да откриятъ новото и достатъчно смѣли, за да го приематъ и отстояватъ.

Наближаващата нова култура създава вече своитѣ предвестници. Единъ отъ тия малцината е безспорно и Георги Радевъ, който неотдавна ни напусна, за да се прибере въ истинската родина на всички ни.

За първитѣ години отъ дейността на заминалия приятелъ въ живота на Братството ще се изкажатъ други. Моитѣ спомени се отнасятъ главно до последното десетилѣтие отъ земния му пжтъ.

Разбира се, далечъ не е лесно да се обрисова въ едно кратко изложение обликътъ на една богата индивидуалность, още повече когато тя е и мъжностожпна. А Жоржъ бѣ, въпрѣки всичката си приказливостъ, твърде непроницаемъ дори и за най-близкитѣ.

По необходимостъ, човѣкъ трѣбва да се задоволи въ случая съ впечатленията, получени при едно по-дълго сътрудничество, и рѣдкитѣ случаи на по-интимно настроение у нашия другаръ.

Още при първата ми среща съ Георги Радевъ — то бѣ въ самото начало на 1931 г. — получихъ впечатлението, че имамъ работа съ единъ първокласенъ интелектуалецъ, но едва съ течение на времето азъ можахъ да се запозная съ неговата многостранность.

Моятъ новъ приятелъ се оказа човѣкъ съ извънредна паметъ, която бѣ го направила полиглотъ, владѣещъ много добре модернитѣ и класически езици.

Оригиналността и подвижността на ума му изпъкваха още въ неговитѣ разговори, въ които енциклопедични познания и житейска мъдростъ се преплитаха въ виртуозни импровизации, феерично освѣтлявани отъ искритѣ на единъ тънъкъ хуморъ и едно рѣдко остроумие.

Исключителната острота на мисълта бѣ го напжтила да избере за своя специалность една отъ най-труднитѣ области на официалната наука — математиката. Но той бѣ работилъ доста и върху философскитѣ дисциплини, особено психологията.



Едновременно съ това, нашият приятел задълбава въ окултните науки и успява да овладее между друго френологията и физиогномиката, хирологията и графологията, кабалата и астрологията по начинъ, който му бѣ далъ възможностъ да изработи свои мнения по редъ въпроси.

Друга особеностъ на Жоржовия умственъ апаратъ бѣше неговиятъ естетиченъ характеръ. Като малцина, нашиятъ другаръ умѣеше да даде и на най-отвлечената проблема пластична, художествена форма. Отъ тамъ и голѣмиятъ му интересъ къмъ изящната литература, музиката и изкуствата изобщо, дето той се чувствуваше сящо у дома си.

Разбира се, азъ нѣмамъ претенцията съ тия нѣколко шрихи да изчерпя неговата духовна физиономия. Азъ искахъ само да набележа контуритѣ на единъ щедро надаренъ човѣкъ, който бѣ успѣлъ да се справи съ редица области както на официалната наука, така и на тайното познание, който умѣеше съ сръчността на артиста да ги доведе въ хармонично отношение и бѣ поелъ пѣтя къмъ идеала на всѣки истински окултистъ — синтезата между наука и философия, религия и изкуство.

Жоржъ не се ограничи, обаче, само да работи върху себе си. Той направи не малко и за другитѣ. Отъ него имаме преди всичко цѣла дузина преводи, между които „Астрология“ отъ Сефариалъ, „Хирология“ отъ Вреде, „Четене на характера“ отъ Дюрвилъ, „Занони“ отъ Б. Литонъ, една трилогия отъ Бо-Инъ-Ра, биографиитѣ на Русо и Ганди отъ Р. Роланъ и др.

Сжщевременно той преминава и къмъ оригинално творчество.

Още въ първата му самостоятелна публикация, именно малката брошура върху „Живитѣ сили на Слънцето“ (1926 г.), проличава както научната подготовка, така и блестящитѣ полемични качества на младия авторъ. Въ по-нататъшната си литературна дейностъ той си служи на широко съ своята богата начетеностъ, но, струва ми се, не прибегна вече до унищожителната критика, дето той се чувствуваше въ своята стихия. Може би, нашиятъ приятел се бѣ съобразилъ съ една мѣдростъ изъ беседитѣ, споредъ която истината не се нуждае отъ защита.

Главното поле на неговата дейностъ бѣ настоящето списание, макаръ че той периодически сътрудничеса и въ други наши и чужди списания. Презъ последното десетилѣтие той бѣ поелъ редактирането на „Житно Зърно“ заедно съ главната тежестъ на техническата работа около него.

И ако въ българскитѣ интелектуални срѣди „Житно Зърно“ е минавало за едно отъ най-сериознитѣ списания, това сж дължи сигурно не на последно мѣсто на качествата на главния му редакторъ.

Дейността на Жоржъ като сътрудникъ на „Житно Зърно“ е твърде разнообразна. Читателитѣ на списанието познаватъ неговитѣ математически отмиѣрени, богати както съ данни, така и съ потици, елегантно написани статии. Както се знае, една частъ отъ тия статии, третиращи най-различни проблеми въ окултно освѣтление, бидоха изладени въ сборника „Пѣтътъ на звездата“. Тая работа, дори и безъ огледъ на идейното ѝ богатство, осигурява на Г. Радевъ едно отъ първитѣ мѣста между българскитѣ есеисти.

Въ „Житно Зърно“ той завеждаше и нѣколко по-дълги

работи, между друго и единъ курсъ по графология. Ако бѣ успѣлъ да го завърши, ние щѣхме сега да притежаваме, може би, едно отъ най-хубавитѣ съчинения върху тая областъ.

Съ цикъла „Жената въ евангелието“ той създаде не само една галерия отъ класически образи, но даде и примѣръ за едно по-задълбочено тълкуване на Новия заветъ.

Серията му „Планетни сфери“ представлява току-речи най-пластичното изложение на планетарната типология, което съмъ срѣщалъ въ астрологичната литература.

Въ последно време нашиятъ другаръ, бѣ започналъ единъ новъ цикълъ споредъ една класификация отъ Учителя, именно „Животътъ на старозаветнитѣ, новозаветнитѣ, праведнитѣ и ученика“. За жалость, обаче, той не можа да продължи тоя трудъ, който обещавахе да се развие въ монументални размѣри.

Въ „Житно Зърно“ Жоржъ бѣ разработилъ освенъ това редица притчи и приказки отъ Учителя, които сж истински бисери както по съдържание, така и по форма.

Пакъ въ „Ж. З.“ той направи опитъ да систематизира материали изъ беседитѣ, отнасящи се до нѣкои основни принципи на новия мирогледъ. Известно е, че тия статии въ последствие бидоха събрани и издадени подъ заглавие „Учительтъ говори“.

Единъ отъ нашитѣ най-културни хора, който съвсемъ не обича да надценява нѣщата, нарече тая систематизация „симфония, достатъчна да увѣковѣчи единъ човѣшки животъ“.

Сжщевременно нашиятъ приятелъ опитва и другъ единъ пътъ за популяризация на новитѣ идеи, като поднася чрезъ уводнитѣ статии на списанието материали изъ текущи беседи върху дадена тема. Отъ тия статии по-късно се роди „Животъ за Цѣлото“.

Така, съ „Учительтъ говори“ и „Животъ за Цѣлото“ Георги Радевъ пръвъ на наша почва посочи два отъ многото възможни начини за систематизиране на огромния материалъ, даденъ отъ Учителя.

Известна е ролята на френскитѣ издания на тия книги за запознаването на чуждия свѣтъ съ новата идеология. Въ бъдеще тѣхното значение ще се види още по-ясно, а заедно съ това и грамадната заслуга на нашия приятелъ.

Часть отъ неговитѣ характерологичнитѣ проучвания бидоха издадени подъ заглавие „Лица и Души“ като премия на „Житно Зърно“, една твърде интересна работа, която му донесе между друго и единъ ласкавъ отзивъ на проф. Михалчевъ.

По-специалнитѣ изследвания на Жоржъ, които сигурно сж и най-значителнитѣ измежду оригиналнитѣ му работи, обаче, останаха непубликувани, и, за жалость, може би, ще останатъ и за винаги неизвестни.

Плодъ на заниманията съ една отъ най-любимитѣ му науки—хармонията — и на окултнитѣ му познания бѣ една студия върху музиката, по-специално тая на Учителя.

Нашиятъ другаръ е работилъ и върху произхода и символиката на формитѣ, по-специално на нѣкои кристални форми въ свѣтлината на окултизма.

Той бѣ направилъ, изглежда, нѣколко открития и въ областъта на висшата математика.

Главното внимание на Жоржъ, обаче, бѣ обърнато къмъ математическата разработка на нѣкои астрологични проблеми.

За жалостъ, не е известно, къде се намиратъ ръкописитѣ на горнитѣ трудове, нѣкои отъ които трѣбва да сж доста обемисти. Но, ако единъ день тѣ бждатъ издадени, азъ вѣрвамъ, че и специалиститѣ отъ съответнитѣ области ще има да научатъ нѣщо отъ младия представител на Всемирното Братство въ малка България.

Неведнажъ въ приятелски срѣди сж подчертавани умственитѣ способности на Жоржъ съ тенденция да се изтъкне единъ предполагаемъ недостигъ въ сърдечно отношение.

Моитѣ впечатления, пъкъ и тия на хората, които го познаваха по-отблизо, сж по-други. Вѣрно е, че интелектътъ бѣ доминиращиятъ елементъ въ живота на нашия приятелъ. По всѣка вѣроятностъ не сж липсвали и конфликти между дветѣ области, каквито впрочемъ ги има и у насъ въ една или друга форма. Вънъ отъ това, обаче, азъ можахъ не веднажъ да констатирамъ у него една неподозирана готовностъ за жертви къмъ по-близки и по-далечни.

За илюстрация ще спомена само единъ прѣсенъ случай. Презъ последната пролѣтъ, при всичкото си неразположение, той се бѣ ангажиралъ да помогне на единъ позакжсалъ ученикъ, както е правилъ много пж-ти по-рано. На съвета на единъ приятелъ да не изразходва съ такава работа и така оскжднитѣ си сили, Жоржъ отговаря: „Ако бѣха богати, щѣхъ да ги отрѣжа най-безцеремонно, но тѣ сж бедни, и не мога да имъ откажа.“

Въ всѣки случай, едно е сигурно: той съвсемъ не обичаше да изнася на показъ своитѣ чувства.

Освенъ съ споменатитѣ качества Г. Радевъ бѣ образецъ и съ нѣкои черти на характера си.

По общо признание, той притежаваше една финность, присжща на френския духъ, самоче у него тя бѣ въ щастливо съчетание съ една, бихъ казалъ, органическа ненавистъ спрѣмо всѣка неискреностъ.

Известно е, че интелектуалнитѣ типове отъ тая категория не всѣкога сж надарени и съ усѣтъ за практическия животъ. Случаятъ съ Жоржъ не бѣ такъвъ. Той имаше чудно вѣренъ погледъ за действителността, която познаваше отлично.

При наличността на това качество, което бѣ комбинирано отъ една страна съ единъ изумително борчески темпераментъ и съ солидна научна подготовка отъ друга страна, той имаше изгледи да се нареди много добре въ живота. Между друго, споредъ мнението на сведущи, една академическа кариера по математика му е била почти сигурна. Но, за всички удобни смѣтки той имаше познатата на всички Жоржова иронична усмивка. И, доколкото ми е известно, той не прибра до край отъ университета своя дипломъ за завършено съ отличие математическо образование. Съ тоя актъ Г. Радевъ показа, че въ живота има нѣщо по-велико отъ едно добро социално положение и че той бѣ роденъ именно за това по-велико.

Друга интересна особеност на нашия духовен аристократъ, който иначе нѣмаше никакъвъ афинитетъ къмъ политическия животъ, бѣха неговитѣ твърде напредничави социални възгледи. Дейното му участие въ два опита за колективенъ животъ — въ Ачларе презъ 1922 год. и въ Русе презъ 1923 год. — говорятъ, че тия възгледи не сж били само външно лустро у нашия другаръ.

Въпрѣки своя краенъ индивидуализмъ, Жоржъ бѣ постигналъ забележителни превъзможвания въ държанието си. Неговото мѣсто въ салона на Братството бѣ или при вратата или до нѣкой краенъ прозорецъ, дето изготвяше своитѣ майсторски резюмета. Ние го знаемъ като участникъ въ братския оркестъръ, но никога — поне презъ последнитѣ десетина години — не чухме отъ сцената неговия чудно хубавъ теноръ. Както е известно, статиитѣ си обикновено подписваше само съ едно малко „г“, а великолепнитѣ си преводи най-често пускаше безъ всѣкакъвъ подписъ.

Нѣщо повече. Мимо положението, което заемаше като представителъ на младежкия класъ и главенъ редакторъ на списанието, Жоржъ току-речи никога не изпадна въ наставнически тонъ нито въ писмената, нито въ словесната си дейностъ — едно доказателство за силно развитата му самокритика.

Работата на Г. Радевъ се отличаваше съ редъ и експедитивностъ. Всѣко негово дѣло носѣше белега на прецизността. Не ми е известно, доколко тая изисканостъ е наследено качество, но Жоржъ неведнажъ подчерта, че го е развилъ до голѣма степенъ подъ ръководството на Учителя.

Трудолюбието бѣше една отъ най-характернитѣ черти на Жоржъ, която не го напусна и до последнитѣ му дни. Дори отъ Куртово той изпрати уводнитѣ статии за последната—шеста книжка на „Житно Зърно“.

Азъ не бихъ желалъ да завърша горния бѣгълъ очеркъ, безъ да спомена за още едно качество на нашия приятелъ, което остана почти неизвестно поради съдържаността на Жоржъ — именно неговата пронителностъ, достигаща до ясновидски прозрения.

Наистина, достоенъ за удивление е фактътъ, че Г. Радевъ бѣ успѣлъ да реализира въ единъ кратъкъ животъ гореспоменатитѣ постижения, нѣкои отъ които сж диаметрално противоположни на основнитѣ наследени тенденции — единъ фактъ, който говори както за огромната работа, която Жоржъ е извършилъ съзнателно върху себе си, така и за Висшето Ръководство, което му е помагало.

Тоя мощенъ духъ, обаче, разполагаше съ твърде слаба физика. Жоржъ бѣ наследилъ твърде деликатно здраве, което при това е било атакувано отъ единъ воденъ плевритъ презъ ученически години. Неговата крайна чувствителностъ и прѣкомѣрно критичното отношение къмъ свѣта сжщо не бѣха отъ естество да подобрятъ здравословното му състояние.

Онова, което природосъобразниятъ режимъ въ братска срѣда поправяше, е бивало често подравяно отъ една почти непонятна небрежностъ къмъ собственото здраве.

Като астрологъ, Жоржъ е знаелъ, че 1940 г. е критична за него. Но той никога не се оплака предъ насъ. Напротивъ, не веднажъ спо-

мена съ най-голѣмо спокойствие за едно евентуално заминаване отъ тоя свѣтъ.

Съгласно желанието си, той прекара три месеца на една висока поляна въ Родопитѣ, доминираща надъ далечни простори. Той предпоче последния месецъ да остане само съ чужди хора, може би, за да се сбждне онова, което бѣ предсказалъ самъ за края на своя животъ.

Иначе, той запази бодростъ до край. Последнитѣ му писма дишатъ свежестъ и възторгъ отъ дивната хубостъ на оня планински кжтъ и говорятъ за една ненамалена жажда за работа.

На 22 юлий т. г., обаче, къмъ 9 ч. сутринята, Жоржъ е отлетѣлъ къмъ единъ по-хубавъ свѣтъ, за който той копнѣеше въ последно време.

Така, земниятъ пжтъ на Жоржъ завърши необикновено, както и бѣ протекълъ.

Още при пръвъ допиръ съ новото, младиятъ Г. Радевъ съзнателно жертвува шансоветѣ за едно блестящо обществено положение въ полза на единъ високъ идеалъ. Той зарѣзва гладкия, удобенъ друмъ на традицията, за да поеме стръмната пжтека срѣщу общото течение. Неговъ дѣлъ бѣ да пробива нови пжтища, да сочи нови хоризонти. Въ услуга на тая цель Жоржъ постави всичкитѣ си познания изъ областта на официалнитѣ и окултни науки и всичкитѣ си дарби. И той работи упорито, безшумно и крайно безкористно въ продължение на повече отъ две десетилѣтия мимо всички семейни и обществени затруднения. Въпрѣки дори тежката болестъ той остана до край вѣренъ на своя постъ като борецъ за единъ по-свършенъ свѣтъ.

Неговиятъ животъ не бѣ дълъгъ. Жоржъ си замина едва четиридесетгодишенъ. Но той живѣ, както намѣри за най-добре и създаде едно дѣло, за което само малцина могатъ да мечтаятъ.

Жоржъ ще продължи своята работа чрезъ своитѣ творби. Неговиятъ примѣръ ще освѣтлява нашия пжтъ. Идеалътъ, на който той посвети живота си, ще върви въпрѣки всичко къмъ своята реализация за щастieto на едно по-добро, по-просвѣтено и по-свободно човѣчество.

Нека миръ придружава свѣтлия духъ на Георги Радевъ, пионертъ на новото време.

Боянъ Боевъ

Георги Радевъ

Днесъ преживѣваме преходно време между две епохи: една стара, която си отива, и друга, която се ражда. То се характеризира съ бурни прояви въ индивидуалния и колективния животъ, съ катаклизми отъ всѣкаквъ видъ, понеже новото намира, а старото не иска да даде своитѣ позиции. Явява се единъ кипежъ, водовъртежъ, настѣпватъ катастрофи, като че ли загива всичко, обаче следъ бурята ще имаме тихъ, красивъ слънчевъ изгрѣвъ и усмихнати, ведри нови небеса.

Чуткитѣ души всрѣдъ кипежа на днешното време долавятъ ясно, кои идеи сж животворни, пълни съ вътрешна правда, на кои идеи принадлежи бъдещето. Такъвъ бѣше и Георги Радевъ, и затова, именно, той още отъ ранна възраст застана въ редоветѣ на борцитѣ за новъ животъ на земята.

Животътъ му може да се резюмира само съ следнитѣ думи: работникъ за единъ новъ свѣтъ, за една нова земя. Преди всичко той бѣше дѣлови човѣкъ — дѣлови въ това отношение, че у него винаги бѣше дейна мисълта: какво може да направи за великата идея, която пълнѣше душата му съ огънь и възторгъ.

Той представяше хармонично съчетание на идеалиста и реалиста въ този смисълъ, че не се задоволяваше само съ отвлеченъ идеенъ животъ, но работѣше да го превърне въ плътъ и кръвъ, въ дѣло.

Едничката му мисълъ бѣше: Великото Дѣло.

Едничкиятъ му блѣнъ бѣше: Идване на новия день на земята.

Едничката му воля бѣше: Работа и работа за свѣтлото Утро, което изгрѣва.

И тая работа му бѣше едничкиятъ източникъ на радостъ. Предъ величието на идеята, която го вдъхновяваше, за него блѣднѣха всѣкакви лични интереси и планове.

И при най-малкия разговоръ съ него проличаваха всестраниното му дарование и моогостраниниятъ му интересъ. За целта е достатъчно да прелистите и „Пътятъ на звездата“ и другитѣ му статии въ „Житно Зърно“, които не влизатъ въ този сборникъ, и да сравните мистичнитѣ му статии, напримѣръ „Образътъ на жената въ Евангелието“ съ нѣкоя чисто научна статия, напримѣръ „Енергията на атома“ и пр.

Може ли да угасне свещениятъ огънь, който горѣше у Георги Радевъ? Не, защото той идѣше отъ глѣбинитѣ на неговото естество. И поради това, дето и да е, той нито за мигъ не може да прекъсне своята красива работа за новото, което иде.

Когато нѣколко души на земята се сдружатъ за обща материална работа, щомъ тя престане, тѣ се раздѣлятъ и вече нищо не ги свързва. Но когато нѣколко души сж обединени чрезъ общия идеалъ, тамъ законътъ е другъ. Ето защо връзкитѣ между Георги Радевъ и приятелитѣ му тукъ сж връзки неразривни, понеже сж връзки на Духа. Тѣ сж свещени, понеже сж отъ високо-идеенъ характеръ. И тѣзи връзки съ постепенния растежъ на душитѣ ще ставатъ все по-свѣтли, по-красиви и по-дълбоки.

Той дойде тукъ, за да извърши една ценна работа и да остави единъ свѣтълъ и незаличимъ образъ въ душитѣ ни.

И този свѣтълъ образъ ще бѣде наизидание и примѣръ за мнозина, които вървятъ по вѣчния друмъ на живота.

Буча Бехаръ

Провинцията и Георги Радевъ

Ние го виждахме рѣдко. Презъ време на свѣтлитѣ съборни дни и по време на нашитѣ излети по Рила и Витоша. Но ние го познавахме; ние знаехме добре, какво мѣсто заемаше той въ нашия идеенъ животъ, ние виждахме добре неговата голѣма и рѣдка личностъ, неговото дарование, неговата душа, която така неотразимо трептѣше въ всѣки редъ, който се изливаше отъ неговата рѣка.

Въ неговото лице ние виждахме единъ отъ първитѣ работници, които строятъ пѣтища въ нашето движение.

Думитѣ не могатъ да изразятъ онова, което ние преживѣхме по неговата загуба — загуба въ обикновения човѣшки смисълъ. . . . Георги Радевъ за насъ никога не ще бѣде загубенъ, никога, защото ние не го виждахме въ неговото тѣло, — крехкъ съсждъ, а го виждахме въ неговитѣ трудове, въ които умѣеше да изплете своитѣ философски видения въ чудно поетични форми.

Тѣ ни звучаха като приказка, като пѣсень отъ единъ отвѣденъ миръ, миръ на красота, която той така горещо жадуваше да разкрие предъ всички.

Ние виждахме за мигъ тия безбрѣжни хоризонти, тия приказни свѣтове, до които той се възземаше, и сухата наука за неспециалисти се превръщаше въ мощна стройна хармония и истинска поезия — каквото бѣше за него — математика, поета и човѣка Георги Радевъ.

Бихме казали, че неговото перо, не, неговата лира пресекна. Заслушани въ последнитѣ му акорди, ние навеждаме низко глава съ очи потопени въ оня свѣтъ, за който той приживѣ мечтаеше, свѣтъ на вѣчния празникъ на духа, свѣтъ на красота, на човѣщина и свобода.

Ще го чуемъ ли пакъ? Ще го видимъ ли пакъ? Ние се вслушваме все наново Застанали, обаче, здраво на земята, нашитѣ очи не стигатъ безкрая и ние казваме: Георги Радевъ не е вече между насъ.

Като жадувана музика ние ще се вслушаме, за да чуемъ познатъ тонъ.

Като за отлетѣла мечта ние ще копнѣемъ да го видимъ пакъ.

Житно Зърно, кждето той работи много години, ще стигне пакъ до насъ, ние ще го прелистимъ. но по неговитѣ страници не ще намѣримъ малкото и познато „г“. Сѣнка ще премрежи нашия погледъ, топла влага ще блесне въ нашитѣ очи, съ сърдце, отворено за него, ние ще кажемъ:

Свѣтли часове за тебъ, мили нашъ братъ!

Мирътъ и свободата

„... всички народи — малки и голѣми — иматъ еднакви права на земята; всѣки народъ има правото да живѣе споредъ вътрешното изискуване на онова историческо предназначение, за което е призванъ“.

Изъ книгата: Животъ за Цѣлото.

Мирътъ, като понятие въ международното право, е единъ санкциониранъ редъ по силата на договори, които изразяватъ дадено конкретно политическо положение между две или повече държави по пѣтя на материялната сила, която нѣма за критерий международната справедливостъ, но силата на принудата.

Тази мисълъ е подчертавана многократно въ политическата история на човѣчеството, обаче, най-ярко е илюстрирана въ клаузитѣ на всички досегашни мирни договори, които пренебрѣватъ основнитѣ принципи на единъ поне относително справедливъ и траенъ миръ.

Идеята за миръ бѣше прегърната и отъ Обществото на народитѣ, като едно отъ най-голѣмитѣ международни институции, познати въ дипломатическата история на държавитѣ. Редицата опити, да се задържи мирътъ следъ Свѣтовната война по силата на постановленията отъ статута на О. Н., останаха безрезультатни.

Сжщо така, много други срѣдства се препорѣчваха отъ висшитѣ политически срѣди, като метода за разоржаването, колективнитѣ пактове за сигурностъ и др., обаче, не дадоха никакви реални резултати, напротивъ, доведоха до още по-голѣмъ международенъ конфликтъ, който се изрази въ последно време въ войната между демокрацитѣ и авторитарнитѣ държави.

Всички тѣзи опити, които се правѣха на международна почва, пропаднаха, защото бѣше пренебрегнато най-важното начало, което е душата на мира, именно свободата.

Свободата, като мистично философско понятие, е много широко, но конкретно, отъ гледището на международното право, се изразява въ националното самоопредѣление на народитѣ, които трѣбва да станатъ съзнателни органи по пѣтя на сътрудничеството въ общочовѣшкия организъмъ. Както казва Учителътъ — народитѣ трѣбва въ края на краищата да съзнаятъ, че сж органически и неразривно свързани, а не само механически и по силата на постоянно промѣнливи политически и стопански интереси . . .

Последнитѣ международни събития, които ставатъ почти по всички континенти и специално въ Европа, илатъ да подчертаятъ, че, ако не се вземе за база принципътъ на свободата, който е най-важниятъ стимулъ за стопанско, духовно и културно творчество, мирътъ, който е желанъ отъ всички държави, ще остане едно праздно понятие, формула безъ всѣкакво реално съдържание.

Свѣтовното мнение трѣбва да каже своята разумна дума, т. е. да се претвори международният хаосъ, който е продуктъ на едно неорганизирано минало, чрезъ мирна международна конференция, на която свѣтовната съвѣсть и висшата политическа справедливостъ, която има божественъ произходъ, да диктуватъ пресъздаването на новия международенъ редъ, който ще открие по-свѣтли хоризонти за стопанското освобождение на народитѣ и ще даде пътъ на онѣзи духовни и културни заложби, скрити дълбоко въ общочовѣшкия гений.

N.

Национализмътъ въ нашата съвременность

Идеалътъ на човѣчеството не е да се създаватъ силни народи, които да подчинятъ подъ своята властъ малкитѣ и по-слабитѣ, а да се създаде едно човѣшко общежитие, въ което отдѣлнитѣ нации, независимо отъ своята физическа мощъ и голѣмина, да участвуватъ съ равноценна стойностъ при попѣлване на общото. Въ единъ организъмъ има малки органи, чиято важность е неподозирано голѣма. Подчинението на единъ народъ отъ другъ народъ съ срѣдствата на насилието е варварство, което не отговаря на идеалитѣ на нашата съвременность. Въ живота на народитѣ може да има само духовно и културно надмощие и съревнование. Всѣко насилствено завладѣване създава аномалия въ структурата на международния животъ, която рано или късно става гангрена въ тѣлото на човѣчеството. Нѣма нито единъ случай въ историята, когато едно насилие да е останало ненаказано. Духътъ, който работи тайно и съ вътрешна мощъ, винаги намира начинъ да разкъса омразния обръчъ на принудата. Могатъ да бждатъ завладѣвани и владѣни само полудиви, получовѣшки племена, които нѣматъ дори и зачатки на култура. Но това продължава дотогава, докато въ тоя народъ се появи искрата на осъзнаване, докато въ душата на нѣкой отъ тия мълчаливи роби, избрани и белязани отъ сждбата, се пробуди споменътъ за нѣщо далечно и той извика „Хайде!“.

За да има егоизъмъ между хората и отдѣлнитѣ народи, най-голямъ факторъ е грубиятъ материализъмъ на епохата. Вѣрно е, че се забелязватъ, и то на много мѣста, наченкитѣ и на нова мисль, но все пакъ, животътъ на народитѣ се дирижира отъ грубия материаленъ егоизъмъ. Той отрича смисъла на еволюцията, а издига въ култъ слѣпата случайность и грубата сила.

Науката на древнитѣ върху свѣтовнитѣ цикли, която намира днесъ приемъ и адмирация отъ страна на видни представители на съвременната философска мисль, опредѣля мѣстото на всѣки народъ въ свѣтовната еволюция така, както единъ анатомъ или физиологъ би намѣрилъ мѣстото и функциитѣ на всѣки единъ органъ. Забравена въ своето опиянение и увлечена въ мощта на желѣзото, европейската цивили-

лизация отдавна е изпуснала оная нишка, която свързва човѣкъ и народитѣ съ висшето. Една грамадна частъ отъ хората, които населяватъ териториитѣ отъ европейския континентъ, сж машинизирали своето съзнание за смѣтка на благороднитѣ състрадателни чувства, които живѣятъ въ човѣшкото сърдце, и затова тѣ се отнасятъ съ такова спокойствие и безразличие къмъ страданията на толкова милиони други човѣшки същества. За благосъстоянието на едно семейство трѣбва отдѣлнитѣ съставлящи го единици, догонвайки своитѣ намѣрения по различни пѣтища, да не изпускатъ изъ очи общитѣ интереси на семейството. Ако отдѣлната личностъ се възпитава въ тачене и зачитане интереситѣ на своитѣ близки, тогава ще имаме едно възпитано общество, единъ издигнатъ народъ, едно благоденствуващо човѣчество. И ако чувството на национализъмъ не е подкрепено съ това висше самосъзнание, то се превръща въ една несимпатична страсть, безразсждна, и необузdana.

Единъ човѣкъ всѣкога храни у себе си любовъ къмъ заобикалящата го действителность, но какъ това чувство на любовъ може да се превърне на омраза къмъ другитѣ? Границитѣ на народитѣ не сж стени, които затварятъ и криятъ въ себе си две отдѣлни омрази, а синори на две лаборатории, въ които се изготвятъ еднакво ценни придобивки за общочовѣшкото семейство. Изводътъ, който следва да направимъ отъ даннитѣ на социологията, ни показва, че нацията е една „реална абстракция“ толкова необходима, колкото е необходимо тѣлото на човѣка, за да може чрезъ него да се прояви една по-велика реалность — духътъ.

Всѣки народъ носи своитѣ дарове на великия жертвеникъ, всѣка нация, както казватъ Кантъ и Фихте, не е мъртъвъ обектъ, а субектъ-носителъ на своя собствена воля и никой нѣма право да разпорежда съ нея.

Бердяевъ казва, че нацията е единъ мистиченъ организъмъ, неопредѣлима рационално, а Франкъ — че „всѣко национално битие въ своитѣ предѣли, може да се мисли като едно отъ многочисленитѣ прояви на абсолютното“. Разбрана само въ тоя широкъ смисълъ на думата, нацията е въ състояние да съхрани драгоценнитѣ перли на духа, родени при специални условия.

Национализмътъ на Изтокъ въ общи черти е лишенъ отъ тая бѣсна надпревара за надмощие и алчность. Кой знае, може би, земята тамъ е обширна, може би душата е обширна, та нѣма тая страшна надпревара, характерна за нашия западъ и за нашитѣ дни. И тъкмо защото тоя западъ е положилъ цѣлия си общественъ строй на неукротимия и стихийенъ бѣсъ за материално надмощие, което убива всѣка помисълъ за взаимопомощъ, затова днесъ всѣки народъ гледа на всѣки другъ народъ съ очитѣ на врагъ, който се готви да дръпне отъ ржката му залька. Западната дипломация не е нищо друго, освенъ една тънка и прозрачна завеса, задъ която се вижда двуличностьта и вълчатата алчность. И нека да признаемъ, че национализмътъ въ наше време, който въ по-голѣмата си частъ и на много мѣста е лишенъ отъ вътрешни културни потици, нѣма особено високо качество. Той тече изъ улицитѣ като стихийна човѣшка рѣка и повлича всичко безъ огледъ на качество и убеждение. Затова на много мѣста той има изключително брутално-антикултуренъ характеръ. Че действително тоя национализъмъ не е отъ

най-висока проба, показва фактът че той трѣбва да се проповѣдва и „насажда“. Не зная, защо трѣбва да се тълкува чувството гладъ, когато то е толкова спонтанно и ярко. Защо трѣбва да се говори за любовъ къмъ своето, когато тая любовъ е така жива въ всѣки човѣкъ? Туй, че хората говорятъ и демонстриратъ така очевидни нѣща, показва че тѣ сж били употребявани като размѣнна монета въ пазарището, кждето за лични изгоди се търгува съ ценности. Обичамъ народа, срѣдъ който се родихъ и израстнахъ, защото той е внедрилъ въ душата ми неизличими спомени. Всѣки обича пейзажа на страната, въ която живѣе, обича своето родно градче или село, защото тамъ за първи пѣтъ е съзрѣлъ красотата въ свѣта, тамъ е получилъ първитѣ ласки, тамъ е пролѣлъ първата чиста детинска сълза.

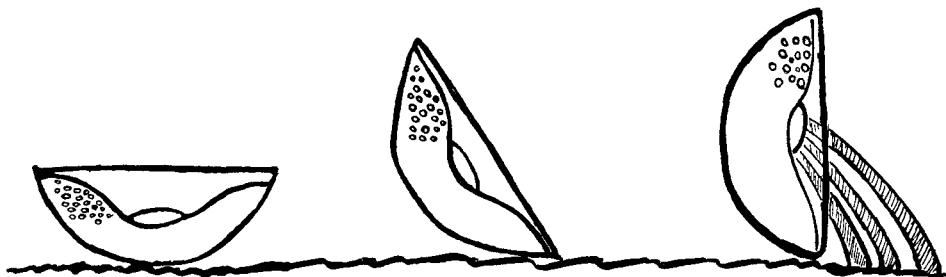
Нищо не е постоянно. Съзнанието на човѣчеството се разширява отъ день на день и ще дойде време, когато получилъ по-обширни хоризонти, човѣкъ ще разбере както своето мѣсто, така и мѣстото на своя народъ въ архипелага на народитѣ. Тогава въ тоя прекрасенъ день човѣкъ ще се чувствува гражданинъ на планетата, а на отдѣлнитѣ народи ще гледа като на гнѣзда, въ които се кове общата човѣшка сждба. Между тия народи ще има едничка връзка—връзката на взаимно зачитане и взаимна непоколебима обичъ.

Боянъ Боевъ

Нови насоки на биологията

Както въ всички области на живота, тѣй и въ биологията напоследъкъ се забелязва мощенъ подемя. Той е въ две направления, които ще се постарая да очертая накратко.

Интересно е наблюдението, направено отъ Енгелманъ върху едноклетѣчното животно арцела. Знае се, че тия първащи иматъ черупка, чиято грѣбна или горна страна е изпѣкнала, а долната е вдлѣбната. Въ срѣдата на вдлѣбнатата страна има отворъ, отъ който излизатъ лѣжекращка, чрезъ които животното се движи. Енгелманъ е наблюдавалъ съ микроскопъ следното: когато случайно животното се допре съ грѣбната си страна до предметното стѣкло, т. е. легне гърбомъ, то на едната само страна протоплазмата развива вътре въ себе



си газови мѣхурчета. Така тая страна става по-лека, черупката съ тая си страна се издига и се изправя. Следъ това арцелата изпуска лѣжекращка (вижъ рисунката), чрезъ които се закрепва вече въ нормално

положение, т. е. изпъкналата страна на горе. Тогава мѣхуритѣ, които постигатъ цельта си, се изгубватъ. Енгелманъ твърди, че това е психиченъ процесъ. Но понеже този психиченъ процесъ не може да се сравни съ човѣшката психика, то Густавъ Волфъ го нарича психоиденъ процесъ. По сѣщата причина Густавъ Волфъ нарича „ентелехията“ на Дришъ не психиченъ факторъ, а психоиденъ. Другъ примѣръ за влиянието на психичното върху физиологичното имаме у жабитѣ. Напримѣръ, жабата въ зелена околна срѣда е зелена, а въ кафява околна срѣда става кафява. Следъ унищожението на зрението у жабата, това измѣнение на цвѣта ѝ споредъ околната срѣда не се извършва.

Още по-поразителни примѣри за въздействието на психичното върху физиологичнитѣ процеси имаме въ опититѣ на френския лѣкаръ Фокашонъ. Той хипнотизира едно лице, написва съ моливъ на ржката му една дума и му казва: „Следъ нѣколко часа на това мѣсто, дето е думата, ще бликне кръвъ отъ кожата“. — Той събужда лицето; то не помни нищо отъ това, което му е казано, обаче това работи въ неговото подсѣзание. И на уречения часъ, тъкмо на това мѣсто, дето е миналъ моливътъ, виждаме бликнала кръвъ отъ кожата. Докторъ Фокашонъ правилъ и други опити: залепва кжсче бѣла хартия върху ржката на приспаното лице и му казва, че това е пластиръ-везикаторъ, който предизвиква мѣхури върху кожата. Събужда го, и следъ нѣколко часа на това мѣсто на кожата се издува мѣхуръ, пълненъ съ течностъ, т. е. тъкмо това се явява, което се причинява отъ истинския пластиръ-везикаторъ. Сега прави обратния опитъ: туря истинския пластиръ-везикаторъ върху ржката му и му казва: „Това е обикновена хартия и нѣма да укаже никакво влияние върху кожата“. — И наистина, пластирътъ не упражнява никакво действие.

Тукъ виждаме ясно, какъ психичното въздействува върху физиологичнитѣ процеси — виждаме, какъ психичното е гричиненъ факторъ за физиологичнитѣ процеси.

Густавъ Волфъ казва по този въпросъ: „Машинистътъ, който кара локомотива, като вижда спирачния сигналъ, спира тrena. Биологътъ-механистъ казва: „Имаме една верига отъ двигателни процеси, като почнемъ отъ дразненето на ретината въ окоето на машиниста и дойдемъ до спирането на локомотива чрезъ ржката му. Въ веригата движения нѣма никакво мѣсто за душата“. Обаче, може ли да се изключи психичното като причиненъ факторъ за движенията на машиниста и трѣбва ли да приемемъ неговитѣ движения за несъзнателни, рефлекторни? Може би движенията на онзи машинистъ, който съ години е работилъ, сж станали автоматични, но какво ще кажете за начинающия машинистъ? Може ли да се приеме сжщото и за него?“ Нѣкои приематъ паралелизмъ между психичнитѣ и физиологичнитѣ процеси и казватъ, че може да сжществуватъ паралелно, едновременно и двата вида процеси. Обаче, Густавъ Волфъ, който приема каузалното (причинно) взаимодействие между психичнитѣ и физиологични процеси, казва: „Нѣкой намира противоречие между телеологията и причинността (каузалността). Ентелехията на Дришъ трѣбва да се приеме като каузаленъ факторъ. У Аристотеля душата е причина на всѣки органически процесъ. Сжщо така и ентеле-

хията на Дришъ има каузално значение. Че телеологията*) и причинността не си противоречатъ, се вижда отъ участието на психичното като каузаленъ факторъ въ човѣшкия животъ при движенията на нашето тѣло. Тѣзи движения сж физиологични процеси, но никой не може да оспори, че тѣ сж въ причинна връзка съ психичнитѣ ни процеси. Сжщото се наблюдава и при всички други сжщества. Следователно, психичното трѣбва да се смѣта като причиненъ, каузаленъ факторъ. Може ли биологътъ да бжде задоволенъ отъ твърдението, че такива сложни процеси като душевниятъ животъ играятъ ролята на безцелно придружаващи явления на една частъ отъ тѣлеснитѣ процеси? Ние не можемъ да си представимъ едно придружаваще явление като действително, ако не е въ каузална зависимостъ съ явленията, които го придружаватъ. Винаги отдѣлнитѣ фази на сѣнката стоятъ въ причинна зависимостъ съ съответнитѣ фази на първичнитѣ процеси. Следователно не можемъ да си представимъ единъ паралеленъ процесъ, който не е въ причинна (каузална) връзка съ оня процесъ, съ който е паралеленъ. Теорията за естествения подборъ иска да обясни целесъобразността, която сжществува въ организма, механически. И за това естествениятъ подборъ се нарича още а телеология. Но туй, което наричаме първична целесъобразностъ, показва немеханичния характеръ на жизненитѣ процеси“.

Що е първична целесъобразностъ? Да си представимъ, че единъ организъмъ е поставенъ при такива условия, при каквито не е билъ поставенъ до сега въ миналитѣ поколения. Но въпрѣки това организъмътъ реагира целесъобразно. Тая целесъобразностъ не може да се обясни съ естествения подборъ, защото за да може да действува последниятъ, трѣбва да има на разположение дълго време и редъ поколения. А пъкъ сега ние изкуствено поставяме нѣкои органи за пръвъ пътъ въ съвсемъ нови условия, и при все това организмътъ реагира целесъобразно. Такива опити говорятъ, че жизненитѣ процеси не сж отъ механиченъ характеръ, но тукъ играятъ роля психични процеси, или по-добре казано психоидни.

Дришъ казва: „Дали може да се измисли една машина, която да може да отговаря по съответенъ начинъ на всѣко ново дразнене, и отговорътъ да се измѣнява споредъ всѣко ново дразнене? Измислянето на такава машина е немислимо. Може да се измисли една машина, която да има вторична целесъобразностъ, обаче не може да се измисли машина съ първична целесъобразностъ, т. е. да реагира целесъобразно на дразнения, които сж отъ специаленъ характеръ и за пръвъ пътъ въздействуватъ върху машината. И затова не може да се обясни механически целесъобразната дейностъ на единъ организъмъ. Ето защо при дейността на организма трѣбва да приемемъ единъ факторъ, който непосредствено създава целесъобразно реагиране, а именно виталистичния факторъ“.

Румблеръ нарича ентелехията на Дришъ агентъ съ телеологиченъ характеръ.

Сега нека разгледаме друга една страна на новата биология.

Лаковски е правилъ следнитѣ опити: мъжки пеперуди, пуснати въ въздуха, намирали сами женски пеперуди, скрити въ тревата на из-

*) Думата „телео“ значи на старогръцки целъ. Телеология значи разглеждане въпроса за целта на това, което става.

вестно разстояние. Нѣкой може да помисли, че тѣ сж ги намѣрили чрезъ нѣкаква специфична миризма. Обаче убиватъ женскитѣ пеперуди, и мжжкитѣ не могатъ вече да ги намиратъ. Съ многобройни подобни и други опити съ разни животни, грѣбначни и безгрѣбначни, а сжщо и съ растения, Лаковски е дошълъ до заключение, че организмътъ изпуска радиации или известенъ видъ лжчи. Възъ основа на своитѣ опити той доказва, че организмътъ е едновременно радио-приемателъ и радио-предавателъ. Напримѣръ, пипалата на пеперудата сж антени за радио приемане и радио-предаване.

Нѣщо повече: доказва се съ по-подробни опити, че лжчитѣ или радиациитѣ на организма сж организирани, както е организирано и физичното му тѣло. Така дохождаме до едно по-дълбоко схващане на естеството на организма. Тѣлото на радиациитѣ не е нѣщо откъснато отъ физичното тѣло на организма, но е въ жива връзка съ всички жизнени процеси въ организма. Ето защо не могатъ да се разбератъ въ бждеще физиологичнитѣ процеси въ организма, ако се изучаватъ безъ връзка съ лжчитѣ или радиациитѣ, които го проникватъ.

И така, за новата биология сж характерни две нѣща:

1. Констатиране лжчитѣ или радиациитѣ на организма и тѣхната връзка съ физиологичнитѣ, съ жизненитѣ процеси.

2. Констатиране влиянието на психичния факторъ, както върху физиологичнитѣ процеси въ организма, така и за еволюцията на организмътъ.

Всички тѣзи биологични изследвания сж още въ началото си, но още отъ сега се вижда, че тѣ въ бждеще обещаватъ да отворятъ нови хоризонти за изучаване и да измѣнятъ коренно днешното схващане за природата.

D-г J. St.

Физико-метафизичното във медицината

(По едноименната статия на Д-ръ Buttersack във сп. „Hypokrates“, 1937 г.)

„Малцина сж ония, които сж схванали смисъла на нѣщата и сжщевременно сж дейни; смисълътъ разширява, но възпира; дейността съживява, но ограничава“. Гьоте.

Единъ гръцки философъ казва за специалиста ученъ следното: „Специалистътъ е човѣкъ който отъ дълго гледане въ една точка е ослѣпѣлъ“. И действително, непримиримостта въ възгледитѣ на ученитѣ винаги потвърждава това. Ние виждаме, че всѣки се стреми да стане специалистъ, и като застане върху известенъ клонъ, загубва представата за цялото.

Въ противовесъ на тѣзи специалисти сж се явявали отъ време на време синтетични натури, които сж свързвали и обединявали човѣшкитѣ познания, и така се е идвало до по-пълно схващане на онзи първиченъ хармониченъ всемиръ, какъвто е билъ и е проявенъ отъ Всевишния.

Отъ бездната между физиката и метафизиката познаваме много малко. Поради това синтезирането на физичния и метафизичния свѣтъ изглежда като невъзможно.

Смѣли човѣшки умувания сж се мжчили да поставятъ мостъ между тѣзи две сфери на свѣта; но тъй като тѣ сж оставали винаги съ възможноститѣ на човѣшкия мозъкъ, който все пакъ е ограниченъ въ земното, понеже носи следи отъ физичната си структура, сж оставали безрезультатни.

Все пакъ това е възможно, като приемемъ едно единство, което сжществува и се изявява както тукъ, така и тамъ, и споредъ степенята на нашето възприемане попада въ съответни форми, явления и сили въ нашето съзнание. Това все-единство, тази Първична Основа сж търсили и изследвали всички човѣшки умове.

Парацелзъ, Валентинъ Вайгелъ, Бьоме и др. съзираха тази сжщина на нѣщата въ финнитѣ сгжстavanja у човѣка, съ помощта на които той може да обгръне както материалнитѣ, така и нематериалнитѣ нѣща. Ние знаемъ, че Гьоте нарече това Нѣщо: „Неизследваемото за насъ, недостъпното“.

Диогенъ отъ Аполония дойде до представата за Диханието — оживѣния Въздухъ. Това Дихание, този Въздухъ съответствува на Първоосновата на всички нѣща. Той е вѣченъ, непреходенъ, въ всичко съдържашъ се, а като причина за живота, за хармонизирания свѣтъ той притежава разумъ.

Ученитѣ днесъ и по това спорятъ: дали Диогенъ е приемалъ два вида въздухъ — единъ емпириченъ, тъй както той ни обгръща, и единъ метафизиченъ. Какъ ученитѣ ще разрешатъ този споръ, това е безразлично; понеже тъй или иначе, думата и понятието въздухъ у Диогенъ бѣ само едно сравнение, тъй както у индийцитѣ — огънятъ, а у Талесъ и неговитѣ финикийски предшественици — водата.

Модерната наука и медицина сж дъщери на ренесанса — на изследванията, основани само на факти. Факти! само факти! бѣ повикътъ. Синтезирането на тѣзи факти не бѣ нужно. „Hypotheses pop fingo“ (съ хипотези не се занимавамъ) — се произнасяше Нютонъ, като презираше подобни функции на духа. Нютонъ не е съзнавалъ, отъ кой метафизиченъ свѣтъ сж произхождали неговитѣ открития.

Така се е дошло до това положение, че науката се занимава само съ видимото — измѣримото. Анатомията и патологията владѣятъ все още медицината. Микроскопътъ и рѣонтгенътъ се използватъ сжщо за тѣзи цели; клиничната медицина се изнурява въ симптоматологията.

Къмъ този начинъ на мислене принадлежи стремежътъ на човѣка да пжтува съ темпото на най-бързитѣ съобщителни срдѣства, за да може въ жксо време много да види. Бързината на този животъ ни гони постоянно по поврхнината на земната кора, като постоянни „рекордни творци“, възпирайки ни обаче да осъзнаемъ и обгърнемъ метафизичната страна на сжщия този животъ. А всичко това причинява нашата неустойчивостъ, като се похабяваме психически и физически въ буритѣ на деня.

Въ наше време трѣбва да се отбележатъ две събития въ областта на науката: откриването на обмѣнитѣ връзки между материята и силитѣ т. е. материализирането на лжчитѣ и излжчванията на материята; сжщо влиянието на душата върху градежа и функциитѣ на организма.

Всѣки знае, че електрическитѣ и свѣтлинни лжчи влизатъ въ нашето тѣло и тамъ биватъ преработени; други въ по-голѣмата си частъ намъ непознати лжчи се излжчватъ отъ нашето тѣло. По този начинъ кожата престава да бжде една гранична поврхностъ, а по-скоро организмътъ се намира въ постоянни обмѣнни отношения съ извън-физични области. Ф. Алвердесъ казва: „Никога не е затворенъ единъ организмъ само самъ за себе си! Безпрепятствено протичатъ влияния отъ свѣта въ него. Отъ друга страна постоянно изтичатъ отъ него въ свѣта“.

Нека припомнимъ, че електрическитѣ движения не сж нищо друго освенъ потокъ отъ потенциални диференции; а съ това представата на Диогенъ за сгжстванията става вѣрна. Престари представи ставатъ съ това живи; понеже още за индийския мислителъ Микро — и Макрокосмосъ сж си влияли безпрепятствено; една проява въ физическия свѣтъ съответствува на нея подобна въ метафизичния свѣтъ.

Съ право се гордѣемъ на безбройно многото открития въ областта на физиката. Обаче, ние загубихме отъ очитѣ си метафизичнитѣ обмѣни и съ това нарушихме съразмѣрността на нашата психо-физична цѣлостъ; още споредъ питагорееца Тимеусъ въ това се крие главната причина на органичнитѣ и психични заболявания.

Ние забравяме, че психичнитѣ компоненти, които ние схващаме като душа, не сж никакви мозѣчни призраци, но мощни енергии, подобни на най-висшитѣ електро-магнитни. Тѣ сж действително подобни на последнитѣ, макаръ и да не притежаваме апарати за изследването имъ, а се доказватъ само чрезъ наблюдаване влиянието имъ върху опредѣлени живи субстанции.

Нѣкой казва: „Извънъ нашитѣ наблюдения не сжествува нищо“. Обаче, колко величествено е това нищо съ своитѣ хиляди скрити непроникнати възли? За съжаление е само, че миналитѣ поколения учени

много малко внимание отдаваха на психо-физичната цѣлостъ на организмѣ.

Точно когато химическитѣ и физически възгледи за устройството на живата материя клонѣха да взематъ върхъ въ редоветѣ на нашитѣ научни трудове, се явиха пакъ психичнитѣ фактори въ противовесъ както като ржководни фактори въ изграждането на живата субстанция, така и при нейнитѣ разстройства — въ функция и градежъ — и при нейното възстановяване до здравното ѣ първично състояние.

Единъ метафизиченъ принципъ има на лице и то отъ психиченъ характеръ: психично-ржководени функции има както въ ржководството на цѣлостния организмъ, сжщо и въ ржководството на функциитѣ на отдѣлнитѣ органи, а така и въ функциитѣ на отдѣлнитѣ клетки.

Пита се, кой е онзи психомоторенъ мостъ, който свързва метафизичнитѣ области на организма съ неговитѣ физични форми?

Електричеството се явява въ най-добро съседство съ съзнанието. Изследванията оставатъ все още само при електрическо-магнитнитѣ енергии. И действително, ако търсимъ нѣщо, което вѣчно прониква вселената и свързва формитѣ ѣ, както съзнанието въ живия човѣшки организмъ, то спираме се до сега на електро-магнетичнитѣ енергии.

Тѣзи енергии поставятъ мостове между голѣмитѣ и малки небесни тѣла. По сжщия начинъ психическия животъ на организмѣ поставя мостове между всичко живо: както между микроскопическо малкитѣ клетки или комплекси отъ тѣхъ — органитѣ, така и между всички организми и между тѣхнитѣ групировки — растителното, животинското и човѣшко царства.

Въ тѣлото и душата се сплитатъ безбройно много метафизични влияния, които сж невидими за нашето физично възприемане, но се проявяватъ въ живота на организма, кждето могатъ и да се проследятъ. Така щото, ако погледнемъ съ добъръ погледъ къмъ метафизичното на душата и тѣлото, то не сме вече така слѣпи за истината.

Душевнитѣ неразумни прояви действуватъ направо на съответната психична страна на живата субстанция и отъ тамъ причиняватъ безредие въ нейната структура — следователно и въ функцията ѣ.

Литература — източници:

Alverdes: *Leben als Sinnverwilklichung.*

Zeller: *Philosophie der Griechen.*

Mittasch: *Katalyse und Katalysatoren in Chemie und Biologie.*

Fries Carl: *Das biolog. Formbildungsgesetz.*

Астрология

Планетнитѣ аналогии за професия, занимание и пр.

по Моренъ и др.

Уранъ

харм. — Ясновидци, видни окултисти, пионери, революционери - или диктатори - реформатори, изобретатели, от криватели, хора на електротехниката и въздухоплаването — изобщо оригинални хора;

дисхарм. — Обикновени представители на горнитѣ категории, неврастеници, ексцентрици, демагози, асоциални типове.

Нептунъ

харм. — Мистици, идеалисти, хора на изкуството, космополити, утописти, медиуми — изобщо загадъчни хора;

дисхарм. — Слабоволни нагури, манияци, истерични хора, морфинисти, съзаклятници, измамници, шарлатани, престъпници.

Психологичнитѣ значения на планетитѣ

по М. Хайнделъ и др.

Слънце

харм. — Великодушие, благородство, творчество, артистични дарби, организаторски талантъ, идеализъмъ, възвишени стремежи, покровителство, щедростъ, достойнство, авторитетностъ, честностъ, вѣрностъ, истинолюбие, откровеностъ, воля, солидностъ, дѣловитостъ, смѣлостъ, решителностъ, самоувѣреностъ, жизнерадостъ, независимостъ, сериозностъ, спокойствие, енергия;

дисхарм. — Липса на всѣкаква амбиция, небрежностъ, самонадеяностъ, бомбастичностъ, щеславие, страхливостъ, надменностъ, гнѣвъ, властолюбие, себелюбие, деспотичностъ.

Луна

харм. — Майчинска любовъ, градивни способности, мистични склонности, разждливість, доброта, религиозно чувство, магнетичностъ, въображение, чувствителностъ, възприемчивостъ, съзерцателностъ, кротостъ, мекъ, гихъ характеръ, скромностъ, приспособяване, общителностъ, обичъ къмъ домашното удобство, но и къмъ пжтуванията, романтичностъ, послушностъ;

дисхарм. — Мечтателностъ, подражание, свенливостъ, равнодушие, болезнена чувствителностъ, меланхоличностъ, нерешителностъ, колебливостъ, безпокойство, боязливостъ, суевѣрие, непостоянство, детински характеръ, суетностъ, страхливостъ, недеятелностъ, небрежностъ, наивностъ, капризностъ, фантастичностъ, сервилностъ, необмисленостъ, безхарактерностъ.

Меркурий

- харм. — Интелигентность, остроумие, находчивость, прозорливость, писателски дарби, ораторски способности, логика, финность, любознателность, убедительность, хитрость, схватливость, съобщителность, приспособимостъ, практичностъ, сръжностъ, бързина;
- дисхарм. — Недеятелностъ, разсеяностъ, безпокойство, забравяне, бърбировостъ, повърхностностъ, непостоянство, капризностъ, любопитство, неодѣланостъ, нахалство, глупостъ, сервилностъ, профаниране, скритостъ, демагогия, интриги, невѣрностъ, нечестностъ, лукавство.

Венера

- харм. — Хармония, любвеобилностъ, самопожертвувателностъ, артистичностъ, доброта, нѣжностъ, помирительностъ, състрадание, милостъ, чувствителностъ, съзерцание, спокойствие, общителностъ, приспособяване, елегантностъ, гъвкавина, весель нравъ;
- дисхарм. — Нехайство, безредие, мекушавостъ, безгрижие, леностъ, щеславие, простащина, разпуснатостъ, лекомислие.

Марсъ

- харм. — Въодушевление, самопожертвувателностъ, самообладание, гравивни способности, реформаторство, ненавистъ къмъ робство и несправедливостъ, организаторски талантъ, предприемчивостъ, храбростъ, вѣрностъ, искреностъ, откровеностъ, самоувѣреностъ, решителностъ, бойкостъ, динамичностъ, дѣловитостъ, независимостъ, практичностъ, сила, бързина, дисциплина;
- дисхарм. — Критичностъ, самонадеяностъ, лудешка смѣлостъ, амбициозностъ, недисциплинираностъ, прибрзаностъ, нетърпеливостъ, разпиляване, непостоянство, нехармоничностъ, самохвалство, сладострастие, цинизмъ, надменностъ, буенъ, раздражителенъ, горещъ, заядливъ, повелителенъ, нападателенъ темпераментъ, своенравие, опърничавостъ, ревностъ, грубъ, гнѣвенъ, дързъкъ, нахаленъ, ливъ, необузданъ характеръ, немисленостъ, безпжтство, алчностъ, егоизмъ, умраза, деспотичностъ, разрушителностъ, жестокостъ.

Юпитеръ

- харм. — Великодушие, благородство, мждростъ, благоразумие, благотворителностъ, човѣколюбие, милосърдие, честностъ, сръдечностъ, благосклонностъ, справедливостъ, религиозностъ, преданностъ, авторитетностъ, разбирање и прощаване, толерантностъ, откровеностъ, приветливостъ, тактичностъ, помирительностъ, спокойствие, уравновесеностъ, умѣреностъ, оптимизмъ, общителностъ, съхраняване, приспособяване, почтителностъ, вѣрностъ къмъ закона;
- дисхарм. — Човѣкъ на традицията, равнодушие, отлагане, надутостъ, разточителностъ, обичъ къмъ удоволствията и външния блѣсъкъ, щеславие, самохвалство, лицемерна набожностъ, беззаконие.

Сатурнъ

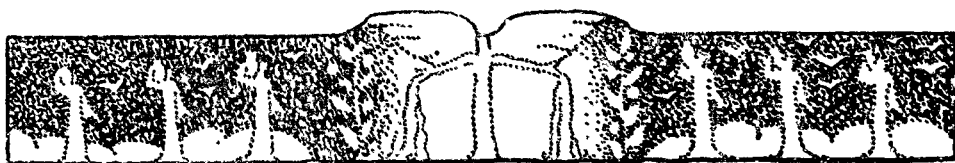
- харм. — Съвестностъ, самоотричане, справедливостъ, вѣрностъ, достоинство, дълбокомислие, предвидливостъ, преценяване, логика, съсрѣдоточеностъ, методичностъ, тактичностъ, търпение, трудолюбие, солидностъ, постоянство, твърдостъ, издържливостъ, сдържаностъ, независимостъ, сериозностъ, предпазливостъ, въздържание, обичъ къмъ простотата, пестеливостъ, аскетизъмъ;
- дисхарм. — Мълчаливостъ, затвореностъ, бавностъ, умора, свенливостъ, равнодушие, меланхолия, печаль, нерешителностъ, навъсеностъ, недоволство, скептицизмъ, обезсърчаване, съмнение, подозрителностъ, самоизмъчване, песимизъмъ, отчаяние, скжперничество, материализъмъ, студенина, упоритостъ, твърдоглавие, боязливостъ, страхливостъ, догматичностъ, консервативностъ, тѣсногръдие, егоизъмъ, строгостъ, скритостъ, ревностъ, завистъ, нетолерантностъ, деспотизъмъ, безсърдечие, безпощадностъ къмъ себе си и другитѣ, неумолимостъ, подмолностъ, злоба, отмъстителностъ, суровостъ, разрушителностъ, жестокостъ, коварство.

Уранъ

- харм. — Напредничавостъ, окултни интереси, реформаторски стремежи, изобретателностъ, интуиция, свободолюбие, обичъ къмъ извънредното, независимостъ, критичностъ, оригиналностъ, романтичностъ, пѣргавостъ;
- дисхарм. — Недружелюбностъ, нервностъ, критикуване, непостоянство, опѣрничавостъ, ексцентричностъ, избухливостъ, фанатичностъ, невменяемостъ, порочностъ.

Нептунъ

- харм. — Пророческо вдѣхновение, мистичностъ, духовностъ, музикалностъ, сензитивностъ, чувствителностъ, любовъ къмъ непонятното, въображение;
- дисхарм. — Довѣрчивостъ, податливостъ на влияния, равнодушие, медиумичностъ, неврастеничностъ, истеричностъ, магиячество, хаотичностъ, хитростъ, измамничество, нечестностъ, извратеностъ.



ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Б. Боевъ

Витошки разговоръ съ Учителя

Пролѣтна екскурзия на Витоша. За пръвъ пѣтъ отиваме тамъ тая пролѣтъ. Какъ тя винаги ни се представя въ новъ ликъ. Днесъ тя ни говори нѣщо, което никога до сега не ни е говорила. При всѣко посещение тя ни разкрива нови тайни, поднася ни нови дарове изъ неизчерпаемата си съкровищница. Днесъ тя е тѣй разположена къмъ насъ! Но и ние я обичаме. Съ любовъ навлизаме въ нейнитѣ недра. Вслушваме се и въ най-лекия вѣтрецъ, вглеждаме се и въ най-малкото камъче, цвѣте, тревичка или храстъ, за да доловимъ това, което иска днесъ Витоша да ни каже. Слънцето е така приветливо къмъ насъ днесъ. Небето е синьо; само малки нѣжни, бѣли облачета надъ хоризонта. Още при изкачването единъ извиква: Изгрѣвъ! Всички се спираме по склона на планината, вгледани въ изтокъ. Тамъ розови краски се мѣнятъ всѣки мигъ. Птичкитѣ летятъ надъ главитѣ ни и огласяватъ околността съ шумния си концертъ; и тѣ долавятъ животворната енергия, която въ този мигъ се разлива отъ изтокъ. Не е ли това тѣхниятъ радостенъ, молитвенъ поздравъ?

Каква свежа, млада трева горе на нашата обична полянка! Тукъ-таме по срѣщнитѣ усойни мѣста има още остатъци отъ снѣжни прѣспи. На всѣкъде характернитѣ за този месецъ тукъ сини минзухари.

Следъ нѣколко часа престой всички сме събрани около Учителя. Той поглежда цвѣтята около насъ и казва:

— Като влѣзе жълтиятъ цвѣтъ въ мене, събужда мисълта. Червениятъ цвѣтъ като влѣзе въ менъ, събужда вѣрата. Цвѣтътъ е като храна.

Около насъ пчелитѣ бързатъ да използватъ раннитѣ пролѣтни цвѣтя. Учителътъ казва по този поводъ:

— Въ една възпитателна школа всѣки трѣбва да има по единъ пчеленъ кошеръ и да работи съ пчелитѣ. Тѣ ще му дадатъ примѣръ, какво нѣщо сж чистота и разумна работа. Тѣ приематъ и предаватъ радио-вълни. Тѣ сж радио-приематели и радио-предаватели. Ние едвамъ сега си служимъ съ радио, а пчелитѣ — отъ хиляди години. Но въ бждеще много нови сили ще се развиятъ въ човѣка. Въ бждеще нѣма да има скрити работи; ще виждатъ презъ завесата и презъ стенитъ, какво вършите въ стаята. Ние сега мислимъ, че не ни виждатъ. Обаче невидимиятъ свѣтъ вижда, какво правишъ.

Става въпросъ за красотата. Учителътъ казва:

— За да бждете хубави, трѣбва да учите закона на косметиката. Вие искате да поправите челото си, носа си, бръчкитѣ си и пр. Има известни мисли, които правятъ това. Мощно действие както върху човѣшкитѣ черти, така изобщо върху цѣлия човѣкъ има любовта. Тя

прави човѣка красивъ. Тя е най-разумното, най-реалното нѣщо, което работи въ всички области. Тя е подбудителната причина. Всѣко нѣщо, което нѣма задъ себе си любовта, е слабо. Щомъ дойде любовта, тя подбужда. Безъ нея ти седишъ пасивенъ. Щомъ тя дойде, ти веднага се ободришъ. Единъ дойде при менъ и ми каза: „Защо съмъ длъженъ да обичамъ?“ — Казахъ му: „Ти като любишъ, ще живѣешъ. За да не умрѣшъ, трѣбва да обичашъ“. Тогава той ми каза: „Това е другъ въпросъ“.

— Какво е действието на любовта?

— Тя като дойде, заличава всички погрѣшки на хората, и тебе ти става приятно да гледашъ на миналото си. Като дойде любовта, никой не може да те лъже. Щомъ я нѣма, всѣки може да те излъже. Тя е една нова наука. Най-първо трѣбва да се отучите отъ старото.

Вие обичате нѣкого. Имате ли ясна представа, какво нѣщо е обичта? При любовта има едно прояснение, едно прозрение. Преди да е почнала любовта да работи въ човѣка, той е въ спешо състояние. Щомъ дойде тя, има пробуждане. Тогава умътъ, сърдцето и волята функциониратъ правилно. И тогава постъпвашъ като гениаленъ човѣкъ. Всѣко нѣщо на мѣсто го правишъ. Този, който те обича, те поставя на равно съ себе си. Любовта никога не допуска да обвинишъ онзи, когото обичашъ. Можешъ да обвинишъ самия себе си, но не и него.

Любовта дава абсолютна свобода. Като дадешъ едно благо на онзи, когото обичашъ, ще се отдалечишъ — той да не те вижда.

Оня, който те обича, никога не може да ти направи пакостъ. Това е абсолютно невъзможно. Когато си въ присѣствието на единъ човѣкъ, който те обича или когото обичашъ, ти усѣщашъ, че имашъ цена. Като дойде любовта, усѣщашъ, че имашъ цена, усѣщашъ се силенъ. Като изгубишъ любовта, усѣщашъ, че всичко си изгубилъ.

Тя има магическа сила. Като дойде любовта у една баба, тя става млада 19 годишна мома. Тя усѣща вътре, че е млада. А пакъ младата 19 годишна мома като изгуби любовта, става стара баба.

Единъ братъ казва:

— Единъ американски писателъ разправя за една 75 годишна жена, която изглеждала 25 годишна. Но тя имала любовъ.

— Една мома — царска дъщеря — когато трѣбвало да мине презъ едно царство, начернили я, за да стане грозна, додето мине презъ това царство, дето хората не били свършени. И следъ като минала презъ него, пакъ станала красива.

Трѣбва да бждешъ толкозъ проникателенъ, че задъ грозното лице да виждашъ красивото лице, което искашъ!

Ние познаваме външно хората, гледаме очитѣ имъ, носа имъ и пр., но това не е човѣкътъ. Това е само външното му проявление. Ако ние познаваме душата, любовта ни ще бжде постоянна.

— Може ли да се изгуби любовта?

— Любовта, която се губи, не е сжществена. И знание, което се губи, не е сжществено. Истинската любовъ не се губи. Истинското знание сжщо.

Нѣкои искатъ първитѣ мѣста. При любовта ще вземете последното мѣсто. Щомъ вземашъ първо мѣсто, нѣма да видишъ нищо.

Събрали се двама светии. Единиятъ ималъ самомнение, не искалъ да се допира, да се доближава до грѣшнитѣ. Вървятъ и виждатъ единъ беденъ човѣкъ съ счупенъ кракъ. Другиятъ светия се навелъ и

поправилъ крака на този човѣкъ. А пъкъ първиятъ светия не искалъ да се допре до него.

— Какъ може да се добие любовта?

— Всички вие я имате; безъ изключение я имате, но трѣбва да я проявите. Ако нѣмате любовъ, какъ ще я искате тогава?

Каквото и да ви се случи при любовта, никога не роптайте; струва си; то е все печалба. Едно преживѣване на любовта струва повече, отколкото да спечелишъ 10,000,000 лева.

Каквото е положението на царския синъ, такова е и вашето положение, ако имате вѣра. Ако имате такава вѣра, каквато има царскиятъ синъ въ баща си, тогава ще имате и положението на царския синъ.

Въ „камера-обскура“ трѣбва да има тъмнина и само едно свѣтло мѣсто. Та, за да разбере любовта, трѣбва да имате една „камера-обскура“. Само тогава ще я разберете. „Камера-обскура“ — това е страданието. При страданието ще разберете любовта.

Тѣзи скъпоценни камъни при какво налѣгане и при каква висока температура сж се образували! Ти се радвашъ на скъпоценния камъкъ, но той си казва: „Докато стана такъвъ, азъ си знаяхъ!“ Съвременитѣ хора искатъ да станатъ каго диаманти, но не искатъ да минатъ по пътя на диаманта. За да минешъ по пътя на добродетелитѣ, трѣбва да минешъ пътя на изпитанията. Това е каляване.

Нѣкой казва: „Дали ще оценятъ любовта ми?“ И той не иска да си отвори душата. — Ти запали свѣщъта си, дай любовта си и не мисли, какво ще правятъ хората — дали ще оценятъ любовта ти или не.

Не търсете да ви обичатъ, но търсете да обичате. Най-първо, вие вѣрвате, че нѣма, кой да ви обича. То е едно заблуждение. Щомъ живѣте на земята, значи има, кой да ви обича.

Сегашнитѣ езици сж много слаби, за да означатъ любовта. Нѣматъ една дума, която да изрази правилно нейното значение.

Като изучавате окултната наука, ще видите, че любовта периодически иде на земята, периодически иде въ духовния свѣтъ и периодически иде и въ умствения свѣтъ.

— Кое е основното заблуждение на днешното човѣчество?

— Ние се заблуждаваме, като искаме да направимъ живота личенъ. Той не е личенъ, а е всеобщъ. Когато единъ обича нѣкого, ти мисли, че тебе обича. Когато поливатъ нѣкое цвѣте, мисли, че за тебе го поливатъ. Когато изгрѣватъ звездитѣ или слънцето, мисли, че за тебе изгрѣватъ. И така е въ сжщностъ, защото единството лежи въ основата на всичко. Благодари, че другитѣ сж добре. Щомъ другитѣ сж добре, и на тебе ще бжде добре. Всичката погрѣшка на хората сели въ това, че искатъ да живѣятъ своя личенъ животъ. Човѣкъ постепенно трѣбва да разшири живота си: отъ начало ще живѣе за едного, после за двама, за трима и така постепенно ще се разширява, додето дойде да живѣе за всички. И хората като не живѣятъ за васъ, и вие като не живѣте за тѣхъ, отъ тамъ идатъ всички страдания.

Въ бждеще колко нѣща още седятъ за човѣка, колко блага Човѣкъ е още въ буквата „А“ на живота,

Свѣтътъ съдържа безкрайни възможности. Сегашната ни невъзможностъ е бждеща възможностъ. Сегашното противоречие е бждеща възможностъ. При любовта всички разумни нѣща сж възможни и всички неразумни нѣща сж невъзможни.

Търсете това, което привидно нищо нѣма, а всичко дава.

По колелото на зодиака

Д Е В А

Печална и суха като пустиня е земята безъ обичь! Ридаятъ хълмоветъ, плаче вечерниятъ късенъ повѣй отъ планината, а звездитъ—високо, високо, тръпнатъ замислени и мълчаливи, зачакали съ вѣкове да цъвне едно цвѣте въ сърдцата ни.

Презъ деня зрѣятъ житата, а вечеръ потрепватъ тънкитъ имъ стволи сякашъ жални струни — издали едва дочутъ шепотъ.

Въ срѣднощния часъ, забулена съ тъмно намѣтало, съ влажни очи, бди надъ свѣта чистата небесна жена, която роди самотното и бездомно дете, привито въ чужди дворове, замръкнало по незнайни друмища.

Кога ще се завърне? Ще дойде ли то нѣкога въ топлитъ скути на своята майка, навела скръбенъ ликъ надъ долините? До кога по неговитъ сирашки сълзи ще се отразяватъ далечнитъ блѣсъци на къснитъ съзвездия?

Ти чувашъ ли го, чиста небесна жено, когато то проплаква въ нощта? Не е ли пълно съ отровна скръбъ сърдцето ти, че то не те познава, а ти не можешъ да го приближишъ и да избършешъ съ топли устни тия едри, много печални сълзи?

Навѣнъ бушува късниятъ повѣй отъ планината и ридаетъ, защото безъ обичь е останала земята!

Сиракъ е човѣкъ безъ тебе, любовъ небесна! Трънаци сж пжтищата му, рани глождатъ нозетъ и сърдцето му, безответна хладина го огражда!

Прекрасна девице! Ти, която ни роди презъ огъня на сърдцето си, ти, която чакашъ да те позовемъ, да откъснешъ узрѣлия житенъ класъ отъ нашата нива и да го отнесешъ въ небесната житница, преминала чертата и синура, които отдѣлятъ живота отъ смъртта. Ти, небесна майко, която ще ни направишъ силни, ти, която ще ни направишъ безсмъртни . . .

Тъжна е земята безъ обичь! Бродници безъ радостъ сж людетъ безъ тебъ. По мрачни друмища стъпва ногата имъ, защото ти още не си запалила свѣтилника предъ тѣхъ. Кораби и студени камъни сж сърдцата имъ, защото ти не си ги докоснала съ прѣстъ, за да рукнатъ пробудени и шумещи водитъ на новъ животъ!

Капки кръвъ има по камънитъ на земята. Затова сж скръбни долините, и хълмоветъ ридаятъ, затова сж тъжни и пѣснитъ на прибиращитъ се жътвари.

Ти ще слѣзешъ, велико небесно сърдце! Видишъ ли тамъ, срѣдъ чернитъ угари на изоставенитъ ниви, по които минаха мрачни конници, тамъ, небесна майко, единъ ранобуденъ младежъ, съ млада още като нова фиданка снага, впрѣга едри бѣли воловци, за да оре земята, да прѣсне семето — златното жито, хлѣбътъ и животътъ! . . .

Тогава, когато детето и семето на нивата се възправятъ, преминали презъ земята, вѣтъра, водата и огъня, ти ще откъснешъ най-хубавия класъ отъ богатата нива и ще го отнесешъ презъ колелото на зодиака къмъ небесната житница, като даръ отъ новия, възродения човѣкъ

Олга Славчева

ПОСЛЕДНА И ПЪРВА

Азъ чакамъ тукъ сѣдбата да отвори
Вратата на заключения храмъ.
Но съ мене чакатъ още много хора,
тълпата изпревари ме и тамъ.

Навсѣкжде последна въвъ живота
За дароветъ на тозъ свѣтъ,
а първа ме изпращатъ на Голгота
За ударитѣ, сипещи отвредъ.

Тамъ първа съмъ, и даже всички хора
Оставятъ ме предъ тѣхъ да мина азъ
Надварятъ се, кой пѣтъ да стори,
Навреме да ме стигне лобни часъ.

13. IX. 940.

Д. А.

ИДЕ ТОЙ

О, иде той — деньтъ на красотата
съ потоци чудна свѣтлина,
далечъ прогонилъ тъмнината,
далечъ за вѣчни времена.

О, иде той — деньтъ на свѣтлината,
разцѣфналъ въ красота,
донесълъ съ себе си живота,
донесълъ пролѣтъта.

О, иде той — деньтъ на свободата,
стопилъ вѣковни ледове,
покрилъ земята съсъ надежда,
съ безброй красиви цвѣтове.

S.

ИМПРЕСИЯ

Отзвучала е волната пѣсень
 Надъ класилитѣ ниви и полета.
 Надъ стърнищата морни се носи
 И тжга, и покой за земята.

Отзвучала е волната пѣсень,
 Отлетяли сж птички на югъ.
 Следъ съня на вълшебното лѣто
 Есеньта разпилява злато.

A.

ИЗВОРЪ

Чистиятъ планински изворъ
 блика тихичко безъ шумъ.
 И примама изжаднѣли
 по прашасалия друмъ.

Чашка, две и вечъ отново
 Всѣки бърза въ своя пжтъ,
 и въ душата му остава
 Споменътъ за тоя кжтъ.

Недѣлчо

Житно Зърно

Посвещава се на Георги Радевъ

Ако не те хвърляха въ жертва, житно зърно, не би ти дало плодъ. Заровено въ земята, Божия сила те възраства, и ти ставашъ житенъ класъ.

Твоята смъртъ е жертва благодатна, защото ти отъ смъртъ минавашъ въ животъ. Кое е туй, което свързва тебъ, невидимото житно зърно, заровено въ земята, съ класа, узрѣлъ на Божията нива? Не си ли ти сега и класъ, стебло, и коренъ? И гдѣ си ти въ тоя мигъ? Не си ли ти като едно отъ поточетата малки, слѣли се въ голѣмата рѣка, която оросява красивитѣ долини? Не си ли ти едно и сто, не си ли ти безбройно, че щедро хранишъ човѣцитѣ по цѣлата земя?

Другарю мой, не си ли ти златно житно зърно? Не сме ли ние житенъ класъ? Живѣемъ ние и движимъ се въ Него. Той е, който ни събира, умножава, изважда и дѣли. Отъ Него сме излѣзли, при Него връщаме се пакъ.



Отзиви, вестии, книгописъ

Идеитъ на Всемирното братство въ чужбина

Италиански отзывъ за „Свещени думи на Учителя“

Жозефъ Скаленъ отъ Туринъ пише следъ прочитането на книгата „Sanctaj vortoj de l'Majstro“ — есперантския преводъ на „Свещени думи на Учителя“:

„Поучителна и философска книга, която разглежда въпроса, какъ да се живѣе по-красиво и по-добре — отъ Беинса Дуно — преведена отъ български на есперанто отъ П. Г. Пампоровъ. Тази книга не само заслужава да бѣде четена, но трѣбва да бѣде изучавана, защото отъ нея може да се черпи божествена мъдростъ. Всѣко изречение е ценно за размисълъ и запомняне. П. Г. Пампоровъ е направилъ прекрасенъ даръ на есперантския свѣтъ чрезъ своя сполучливъ преводъ на „Свещени думи на Учителя“, защото отъ тази книга ние се учимъ да живѣемъ по-разумно, отколкото сега живѣемъ.

Ето примѣръ: „Ученикътъ трѣбва да мисли само Доброто! Всѣка лоша мисль е единъ психиченъ трънъ. Ученикътъ трѣбва да го намѣри и извади. Така той ще трансформира енергията на лошата мисль и ще я използва за Добро“. (Трансформиране — 254)

Книгата има красивъ изгледъ и се харесва по външностъ, макаръ че колитѣ не сж пришити. Азъ лично я препорѣчвамъ на всички, защото тя е божествена книга. Подвързана, тя би могла да бѣде най-добрия и най-разумниятъ подарѣкъ. Тя е книга за всички, а не само за идеалисти; тя е за учители, ученици и работници. България трѣбва да бѣде горда заради такива достойни за очудване съчинения и писатели, които сж апостоли на доброто“.

Правилни оценки на богомилството

В. „Нова вечеръ“ отъ 16. септ. т. г. пише въ литературния си отдѣлъ:

„Българи и българки, помнете:

Българското учение богомилството е било разпространено въ Италия, Южна Франция, Западна Германия и Южна Англия. Въ Лондонъ сж били горени на клада „албигойци“.

Богомилството е първоизточникътъ на реформацията“.



Въ в. „Трудъ“, органъ на Българския работнически съюзъ, отъ 12. юлий т. г. е писана специална статия за богомилството отъ Хр. В. съ заглавие:

„Дѣлото на Богомила. Социаленъ и религиозенъ реформаторъ. Борецъ противъ робството и економическото неравенство. Проповѣдникъ за свободна мисль, съвѣсть и слово, за разумна и етична вѣра, за трудъ и въздържание“. Въ тая статия се казва между другото:

„Богомилъ издигналъ гласъ противъ робството и крепостничеството, противъ економическото неравенство. Той искалъ да се отнематъ земитѣ отъ боляри, епископи и игумени и да се дадатъ на работния народъ. Козма негодува, за дето Богомилъ премахналъ робството и искалъ да се взематъ имотитѣ отъ боляри, епископи и манастири.

„Богомилъ изравнилъ жената съ мъжа, далъ право на жената да бжде духовникъ, старейшина, кметъ и пр. Въ това отношение той е решителенъ еманципаторъ на жената презъ срѣдновѣковното робство.

За богомилитѣ западнитѣ християни казвали, че работятъ отъ зори до мракъ.

Богомилъ, следвайки пѣтя на Христа, проповѣдвалъ братство и миръ между народитѣ.

Тѣй като българитѣ се научили отъ гърцитѣ да пиятъ, а това влечело израждане и пакости, Богомилъ препоръчалъ на последователитѣ си пълно въздържание. Той бичувалъ голѣмцитѣ (свѣтски и духовни), които пиели.

Богомилството е най-прогресивното явление въ нашата история. Чрезъ богомилството ние сме се приобщили къмъ европейската култура и съ право можемъ да се наречемъ учители на европейцитѣ.

Богомилитѣ проявили най-свѣтлото, най-идейното, що е могълъ да създаде нѣкога славяно-българскиятъ духъ.

Богомилъ е духовенъ водачъ отъ голѣма величина, но слѣпотата на известни люде още прѣчи да се признае това официално.

Свѣтовната, обаче, мисль и съвѣсть отдавна е отредила видно мѣсто на Богомила въ европейската история и литература“.

Появяването на новъ континентъ

Известниятъ американски ученъ и специалистъ геологъ съ свѣтовна известность Едвинъ Ф. Наулти прави вече отъ много години изследвания на дъното на Тихия океанъ, недалечъ отъ Хавайскитѣ острови. Възъ основа на своитѣ точни измѣрвания, той неотдавна е дошелъ до заключение, че близо до Хавайскитѣ острови морското дъно постепенно се издига и че нѣма да бжде далечъ времето, когато тамъ ще се появи единъ новъ много плодороденъ континентъ.

Споредъ твърдението на Наулти, новиятъ континентъ ще бжде голѣмъ колкото американскиятъ щатъ Калифорния и ще бжде въ състояние да изхранва 25,000,000 жители.

Американскиятъ ученъ подробно е изследвалъ тази подводна почва и е установилъ, че е необикновено плодородна. Върху бждещия континентъ ще може да се отглежда захарно цвекло, кафе, оризъ, чай,

пшеница, царевица, тютюнъ и всички други земеделски растения. Наулти е увърненъ, че новиятъ континентъ ще се издигне надъ морето безъ всѣкакви геоложки сътресения, понеже процесътъ продължава вече отъ десетилѣтия.

Днесъ вече е известно, че въ тия мѣста, гдето океанографитѣ преди години сж отбелязали голѣма дълбочина, дъното се намира вече съвсемъ близо до морската повърхность. Може би днешнитѣ поколѣния ще дочакатъ появяването на новия континентъ, за който — както учениятъ твърди — правителството на Съединенитѣ щати трѣбва да вземе още отъ сега мѣрки.

Изъ „Нова вечеръ“.

Отъ окултнитѣ изследвания се знае подробно тѣй наречената палеогеография, т. е. разпредѣлението на сушитѣ и моретата въ разнитѣ древни епохи. Това, което окултната палеогеография е твърдѣла, по-после много пжти се е потвърждавало отъ официалната палеогеография, напр. за съществуването на древнитѣ континенти Атлантида, Лемурия и пр. Окултната наука отдавна твърди за явяване на новъ континентъ. И множество изследвания на геолози, географи и пр. потвърждаватъ това. Между другото това се вижда и отъ изследванията на Наулти.

* * *

„Нови насоки на културата. Мисията на славянството“, отъ Георги Драгановъ, Ямболъ, 1940 год., стр. 26. Цена 5 лева. Доставка се отъ Георги Драгановъ, адвокатъ, Ямболъ.

Ето една ценна книга, която разглежда законитѣ за изгрѣва и залѣза на културитѣ, за тѣхната непрекъсната смѣна на историческата сцена. Авторътъ разглежда конкретно признацитѣ за залѣза на европейската култура, излага белезитѣ, които говорятъ за възхода на славянството и зачеква неговата мисия въ великия ходъ на общочовѣшката култура.

Книгата е много интересна, пълна е съ важни данни и е писана увлекателно. Препорѣчваме я на читателитѣ си.

„Свѣтлина въ живота“, (Втора майка). Романъ отъ Невѣна Недѣлчева, стр. 336. София, 1940. Цена 15 лева. Доставка се отъ авторката, кв. Изгрѣвъ, София, 13.

Следъ множество свои сборки отъ разкази, авторката за прѣвъ пжтъ излиза съ по-крупно произведение — този романъ.

Кое е мѣрилото за художествената стойность на едно произведение? Ако следъ прочитането му въ тебъ се яви желание да бждешъ по-добъръ, по-чистъ, по-любвеобиленъ, когато произведението те изпълни съ радостъ, миръ, свѣтлина, съ най-благородни потици, тогава това произведение е ценно. Съ прочитането на „Свѣтлина въ живота“ човѣкъ вниква въ вътрешната, по-дълбока страна въ живота, задъ видимитѣ явления прозира и чувствата великитѣ закони на живота, една велика Реалность, единъ висшъ смисълъ. И колко е нужно тая красива вътрешна страна, на живота да се поднася на обществото и въ художествена форма.

Така великитѣ Истини на живота ще бждатъ по-достъпни, по-понятни и по-живи.

Въ художествена форма тукъ се описва пѣтя на душитѣ къмъ Великото, което иде днесъ въ свѣта. Опитва се тукъ, какъ въ тоя пѣтъ душитѣ се отварятъ, разцвѣтватъ, както цвѣтата, огрѣти отъ слънчевнтѣ лъчи. Препорѣчваме я на читателитѣ си.

„Дишането факторъ на здраве и воля“, отъ Д-ръ Орписъ. Стр. 188, София, 1938 година. Доставя се отъ Ст. Тѣнковъ, Нишка 4, София.

Тая книга е интересна, понеже е плодъ на 30 годишни опити на автора, който е медикъ. Той самъ най-напредъ е приложилъ тия методи върху себе си и се излѣкувалъ окончателно чрезъ дишането отъ много болести, отъ които билъ доведенъ почти до безнадеждно положение, Препорѣчваме я на читателитѣ си.

Важни музикални издания. Къмъ края на м. октомврий излизатъ отъ печатъ книгитѣ на музиколога Андрей Андреевъ:

1. Химнитѣ на Аполонъ Делфийски изъ музикалнитѣ мистерии и шествия на Питийскитѣ игри. 150 страници, 30 голѣми клишета и 60 страници ноти — цена 150 лева.

2. Музикалното изкуство на Критъ и Микене. Свещени магически пѣсни и танци 2000 год. пр. Христа. 80 страници и 25 клишета — цена 40 лева.

3. Музиката въ античния театъръ. 120 страници и 80 клишета — 80 лева. На предплатилитѣ до 15 октомврий тритѣ книги се отстъпватъ само за 80 лева. Паритѣ се изпращатъ до печатница „Свѣтлина“ — Марангозовъ — Ямболъ — пощенска чекова смѣтка № 5519.

Авторътъ за да приготви тия си трудове, е изследвалъ най-древнитѣ оставени паметници въ Венецианската, Парижка и други библиотеки и е написалъ нѣщо ценно и ново въ Всемирната, музикалната литература. Чрезъ тия негови трудове музиката на древността, особено религиозната и мистичната, възкрѣсва жива предъ насъ. Най-ценното е, че нѣма само теоритизиране върху древната музика, но тя самата ни се предлага, преведена въ съвременни ноти. Желаящитѣ хубаво е да използватъ срока, за да си ги набавятъ на много низка цена.

UNE DEMI-HEURE PAR JOUR

Il n'y a rien de plus sublime au monde que la vie. Mais cette chose sublime a causé tant de souffrances aux hommes qu'elle leur est souvent un sujet de larmes. Si nous étions pessimistes, nous aurions décrit la vie sous les plus sombres couleurs. Si nous étions optimistes, c'est sous les plus claires couleurs que nous l'aurions décrite. Mais ni l'un ni l'autre ne serait exact. Le pessimiste et l'optimiste se trouvent à deux pôles opposés, comme le sont les ténèbres et la lumière. Les ténèbres et la lumière sont les pôles de notre conscience. Les ténèbres n'existent par conséquent que dans les cerveaux des gens. Et lorsque les savants et les philosophes des temps les plus reculés même et ceux d'aujourd'hui parlent des ténèbres et de la lumière comme de deux forces opposées dans le monde, il faut savoir que cette opposition n'existe que dans leur conscience. En raison de cette opposition, les sages de l'antiquité créèrent deux divinités — l'une de la lumière, l'autre des ténèbres, qui sont continuellement en lutte entre elles. Tout le monde connaît les deux divinités : Ormuzd et Ahriman, de la religion de Zoroastre, dans lesquels cette idée a atteint sa personification la plus caractéristique.

Les ténèbres cependant n'existent pas à vrai dire. Il n'y a pas de telle réalité au monde. Dans le monde Divin, les ténèbres n'existent pas — c'est le monde de la lumière absolue.

Et pourtant, cette idée de lumière et de ténèbres, en tant que deux principes opposés, accompagne continuellement la vie humaine parce qu'elle a pris racine dans la conscience de l'homme. Elle est entretenue par les conditions du monde physique, monde d'une matière très dense, qui projette des ombres. Ce sont ces ombres précisément que l'on désigne sous le nom de ténèbres.

Comme l'idée de lutte entre la lumière et les ténèbres se répète éternellement, c'est ainsi également que se répètent de nombreuses croyances religieuses d'origine différente. Dans la religion chrétienne, par exemple, vous entendrez souvent répéter les mêmes choses. Depuis des milliers d'années, voici ce que l'on nous dit : „Il faut que nous croyions en notre Seigneur Jésus, que nous croyions qu'Il est Fils de Dieu, qu'il a été envoyé sur la terre pour racheter de son sang les péchés des hommes, pour les sauver“. Fort bien! nous croyons en tout cela. Mais quel profit a-t-on retiré de toutes ces croyances? Les gens religieux objectent peut-être que nous ne nous comportons pas avec assez de respect envers la religion, envers Dieu. Nous sommes d'accord que lorsqu'il s'agit de cela, on doit parler non seulement avec respect mais avec vénération. Cependant je vous demande : quand un homme ne vit pas en conformité avec la vie, montre-t-il de la vénération pour ce qu'il y a d'infiniment Grand? Parce que bien vivre est la plus grande preuve de respect que l'on puisse donner. Et il vaut mieux bien vivre que parler avec respect du Sauveur, avec qui l'on n'a aucun lien vivant, et de Dieu, qui est „en haut au ciel“.

Nous donnerons un exemple pour faire ressortir la différence qu'il

y a entre ceux qui sont simplement croyants et ceux qui vivent conformément aux lois de la vie.

Un Persan, prédicateur du mahométisme en Perse, s'était attiré en peu de temps un nombre considérable d'adhérents. Il sentait cependant que ces gens ne le suivaient qu'extérieurement sans s'intéresser à la doctrine qu'il prêchait. Il résolut un jour de les mettre à l'épreuve, afin de savoir combien d'entre eux étaient de vrais croyants. Il les réunit donc tous et leur fit comprendre que s'ils voulaient mériter la vie céleste, ils devaient consentir à se sacrifier eux-mêmes. Dans ce but, il lui avait été ordonné d'en haut de les immoler tous jusqu'au dernier. Les croyants commencèrent à se tourner de tous côtés, à se regarder les uns les autres, à se replier sur eux-mêmes. Le prédicateur invita à cette immolation volontaire tout d'abord ceux qui avaient la foi la plus ferme.

Après un moment, on vit un jeune homme et une jeune fille sortir du groupe et s'avancer vers le prédicateur. Il les fit entrer et ferma à demi la porte derrière eux. Les voyant si agités, tout tremblants, il leur demanda pourquoi ils avaient résolu de s'immoler. „Nous nous aimons et pensions nous créer bientôt notre intérieur. Mais puisque telle est la volonté d'Allah, au lieu de nous marier ici sur la terre, nous nous marierons dans l'autre monde“. Le prédicateur sourit doucement et leur recommanda de rester dans la chambre, de ne pas se montrer au dehors. Deux béliers étaient couchés à ses pieds. Il en prit un, le tua, et le sang ruissela à l'instant et coula au dehors“. „Voilà le jeune homme parti“, se dirent les croyants qui attendaient avec curiosité ce qui allait advenir du jeune homme et de la jeune fille. Le prédicateur fit bientôt subir le même sort au second bélier : on vit ruisseler un nouveau flot de sang. „C'en est fait aussi de la jeune fille“, murmurèrent les assistants. Lorsque le prédicateur sortit après quelque temps, il n'aperçut plus un seul de ses adhérents, ils s'étaient tous évaporés. „Grâce à Dieu, pensa-t-il, qu'il se soit tout de même trouvé un couple de vrais croyants. Ce sont ces deux êtres-là qui créeront un monde nouveau. Quant aux autres, ils sont irrévocablement vieux“.

Nous ne pouvons pas compter sur ce qui a vieilli en nous, sur ce qui a déjà joué son rôle et dont les forces vitales sont épuisées. Il y en a qui demanderont si cela ne peut être relevé de nouveau et renaître. N'est-ce pas c'est Dieu qui relève et fait renaître? Ceux qui posent ces questions montrent qu'ils n'ont pas une claire idée de Dieu. Toute bonne impulsion, quelle qu'elle soit, provient de Dieu qui se trouve dans tout ce qui est. Dieu est dans tous les êtres. Il est au fond de la moindre matière, de la force la plus minuscule et de sa plus faible intensité. Dieu pénètre toutes choses. Il n'arrive par conséquent rien au monde sans Sa volonté. Mais une question surgit alors; „S'il en est ainsi, pourquoi Dieu ne met-Il pas tout en ordre dans le monde? Cette question renferme précisément toute l'erreur humaine. Dans la vie de l'homme, le mal ne provient pas du fait que le monde n'est pas arrangé mais de ce que toujours deux possibilités se présentent dans la vie. Ce que la bonté Divine nous donne peut être utilisé soit en bien, soit en mal. Le bien mal employé est le mal, mais sagement, consciemment employé, c'est le bien. Dans le premier cas la conscience humaine voit le monde plein de contradictions, pas „arrangé“; dans le second cas, elle le voit „arrangé“. Celui qui ne comprend pas pense que le

mal existe comme une substance quelconque, de même qu'il tient les ténèbres pour une certaine réalité. Un tel homme peut facilement perdre la foi : il cesse de croire en Dieu, en Sa Providence, en l'Amour, en la Justice. Mais à quoi doit-il s'attendre en fin de compte : à l'esclavage. Car c'est à cela que mènent l'incrédulité, le manque d'amour, le manque de droiture et tous les états négatifs. Ces choses-là créent véritablement l'enfer humain. Les hommes se sont créé l'enfer eux-mêmes. Le manque d'amour en est le fondement. Il est donc inutile de chercher l'enfer quelque part ; il est dans la vie humaine. Allez au champ de bataille où d'énormes avions, pareils à des oiseaux de mauvais augure, pondent du haut des airs leurs oeufs — des bombes d'un poids de 1000 kilos même. Là, dans l'air obscurci par des centaines d'appareils bombardeurs, c'est là qu'est l'enfer — parce que c'est le lieu d'où l'amour est exclu. Tout le monde affirme que l'humanité contemporaine, que les gens de la culture de l'Europe occidentale ont fait de grands progrès. Oui, il y a quelque chose qui a effectivement progressé : ce sont les oeufs de la culture actuelle.

Mais, demandera-t-on alors, comment pourra-t-on sortir de cette situation ? Le moyen d'en sortir est dans la vie raisonnable possédant, pour la manifestation, des centres bien développés dans les cerveaux bien organisés des hommes. Et il n'est pas nécessaire aujourd'hui, dans de longs sermons, de représenter l'autre monde comme un heureux refuge après les tourments d'enfer de ce monde. Apprenez aux gens à devenir maîtres de leurs têtes, de leurs pensées. La tête, c'est le monde Divin en l'homme ; elle contient — pareille à la radio la plus perfectionnée — tous les appareils de communication avec l'auguste monde Divin. Les hommes doivent devenir maîtres aussi de leur coeur, de leurs sentiments. Ils doivent devenir maîtres enfin de leur estomac, de leurs désirs.

Tout est déposé dans le cerveau de l'homme : et les centres sensoriels, et les centres de l'intelligence objective, observatrice, et ceux du ton, du temps et de la mesure, et ceux de la mémoire des choses spécifiques, et les centres du raisonnement et de l'idée de causalité, et ceux de la pitié, de la foi, de l'amour de Dieu, de l'amour du prochain, de même que les centres des steniments personnels, de la peur, de l'avidité, de la destruction et de la construction et ceux de tant d'autres capacités et forces déjà manifestées et que l'on verra surtout se manifester à l'avenir.

Le cerveau remplit sa tâche à merveille. Il excelle à recevoir les vibrations hétérogènes qui proviennent de différents mondes, de les transformer et de les adapter de telle sorte qu'elles soient acceptées par l'homme. Il opère parfaitement avec la lumière solaire dont il est un véritable transformateur. Le plexus solaire, d'un autre côté, opère avec la chaleur solaire. Ces deux cerveaux — de la lumière et de la chaleur, de l'électricité et du magnétisme, reçoivent par les vibrations de l'énergie solaire tout ce qui se passe au soleil. Et l'homme, qu'il le veuille ou non, perçoit tout cela, du moins dans sa subconscience si ce n'est tout à fait consciemment. Mais de percevoir consciemment ce qui se passe au soleil comme dans tout le système solaire, c'est le privilège des Maîtres. Maîtres sont précisément ceux qui conçoivent le soleil tel qu'il est : il se trouve continuellement dans leur champ mental. Et les saints, eux, conçoivent la terre telle qu'elle est. Ils la voient de partout comme un globe. Pour eux la matière est transparente. Et voilà pourquoi le soleil ne se couche pas pour les saints : pour

eux il fait éternellement jour. Et voici sur quoi l'on peut se baser: si pour un adepte le soleil brille toujours sans jamais se coucher, il est un saint; si le soleil se lève et se couche il n'est pas encore saint.

Ce sont précisément ces saints pour lesquels le soleil ne se couche pas, qui viennent maintenant sur la terre pour la reconstruire. Vous voudriez savoir quand cela se fera. Le monde attend ce jour depuis des milliers d'années. — Cela viendra d'une manière toute naturelle. Comment reconnaît-on que le soleil passe dans l'hémisphère boréal? Les eaux augmentent, les plantes s'éveillent et croissent, les fleurs s'épanouissent, sur les arbres les fruits mûrissent et toute la nature se pare de nouveaux atours.

D'après la même loi, lorsque viendront sur la terre ces frères, déjà désignés maintenant, il s'y fera un changement complet. Un changement semblable se produira également en vous. Quand l'intellect se revêt de sa plus belle parure — les pensées les plus claires et les plus élevées, quand le cœur se revêt de sa plus belle parure — les sentiments les plus nobles et les plus élevés, ce jour est déjà arrivé pour vous. Alors s'éveillera en vous la nouvelle vue et vous verrez un vaste monde, un monde des milliers de fois plus vaste, plus clair et plus splendide que celui dans lequel vous avez vécu jusqu'à présent.

Et voilà pourquoi nous disons: Entrez dans votre ciel — votre tête. Montez au plus haut point. N'allez pas chercher Dieu au dehors: vous avez dans votre tête le radiorécepteur le plus fin. Pensez à Dieu au moins une demi-heure par jour. Si vous avez à votre disposition un endroit calme et libre, retirez-vous y et méditez tranquillement, profondément sur Celui qui vous a donné tous les biens. Alors les hautes bénédictions de la vie descendront sur vous.

Dieu dit: „Cherchez-moi de tout votre cœur, de toute votre pensée, de toute votre âme, de tout votre esprit“. Il dit encore: „Si vous m'aimez de toute votre pensée, de tout votre cœur, de toute votre âme, de tout votre esprit, — Je me révélerai à vous, et mes biens couleront vers vous“.

Où Dieu se fera-t-il connaître, où Le verrez-vous? Et où verrez-vous le Christ? — Dans votre tête, dans le rayonnement de la Divine lumière qui l'illuminera. C'est là que vous verrez le Christ et Son Père, et alors vous Les manifesterez au dehors. Alors vous pourrez dire: „Je Les ai vus“. Mais vous Les verrez de ces yeux auxquels nous venons de faire allusion plus haut. Par eux vous verrez les choses sublimes dont Dieu a rempli l'univers.

Редакцията доставя книгѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)

отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

„ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ“

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открива се подписка за

ПЕТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА

на сп. ЖИТНО ЗЪРНО

която почва отъ януарий 1941 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитѣ читатели подбрано четиво. Списанието разчита, както до сега, единствено на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣятъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597

Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
